

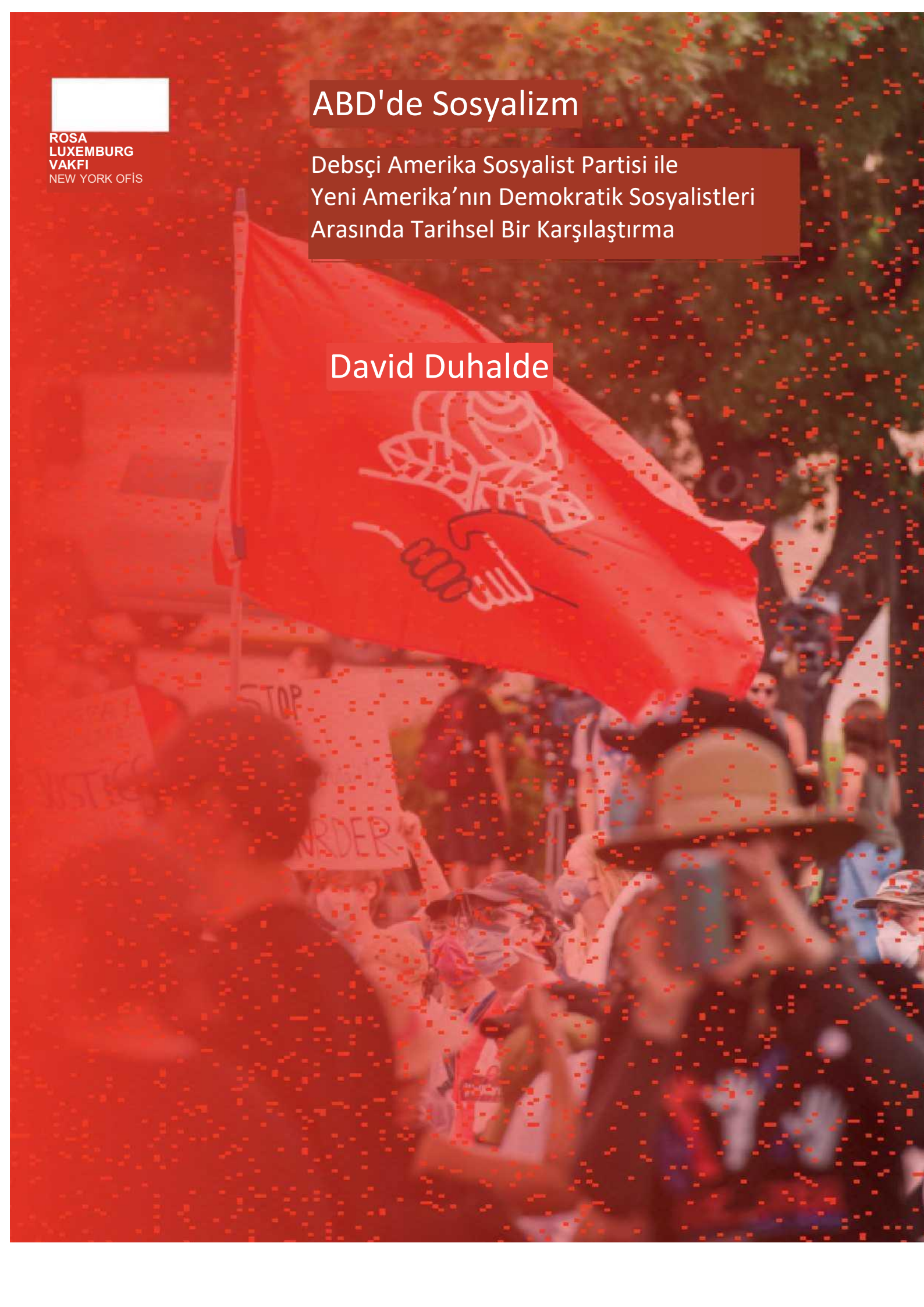

ROSA
LUXEMBURG
VAKFI
NEW YORK OFİS

ABD'de Sosyalizm

Debsçi Amerika Sosyalist Partisi ile
Yeni Amerika'nın Demokratik Sosyalistleri
Arasında Tarihsel Bir Karşılaştırma

David Duhalde

Rosa Luxemburg Vakfı, New York Ofisi tarafından Kasım 2025'te yayınlanmıştır.

İcra Direktörü: Stefan Liebich
Adres: 275 Madison Avenue, Suite 2114, New York, NY 10016
E-posta: info.nyc@rosalux.org

Alman Dışişleri Bakanlığı'nın desteğiyle.

Rosa Luxemburg Vakfı, uluslararası alanda faaliyet gösteren, ilerici bir sivil toplum eğitim kurumudur. Dünyanın dört bir yanındaki birçok kuruluşla işbirliği içinde, demokratik ve sosyal katılım, dezavantajlı grupların güçlendirilmesi, ekonomik ve sosyal kalkınma için alternatifler ve barışçıl çatışma çözümü konularında çalışmalar yürütmektedir.

New York Ofisi iki ana görevi yerine getirmektedir: Birleşmiş Milletler ile ilgili konular üzerinde çalışmak ve Kuzey Amerika'daki üniversiteler, sendikalar, sosyal hareketler ve siyaset çevrelerindeki ilerici kesimlerle diyalog kurmak.

rosalux.nyc

ABD'de Sosyalizm

Debsçi Amerika Sosyalist Partisi ile
Yeni Amerika'nın Demokratik Sosyalistleri
Arasında Tarihsel Bir Karşılaştırma

David Duhalde

Çeviri: Nezih Kazankaya

Özet ve Çalışmanın Tasarımı	4
Sosyalist Parti ve Amerika'nın Demokratik Sosyalistlerinin Kısa Tarihi	5
Sosyalist Sendikacılık: Geçmişte ve Günümüzde	8
Sosyalist Seçim Politikası: Geçmişte ve Günümüzde	11
Bir Koalisyon Parti Oluşturduğunda: Sosyalist Bir Gelenek	15
Sonuç	24
Kaynakça	25

Özet ve Çalışmanın Tasarımı

Bu tarih, hem Amerika'nın Demokratik Sosyalistleri (DSA) dışındakiler hem de Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük sosyalist grubun üyeleri için yazılmıştır. DSA'nın son on yıllarda nereden geldiğini ve işçi ve seçim politikaları hakkındaki tartışmalarının nasıl geliştiğini bilmek – Amerika Sosyalist Partisi'ndeki aynı konulara ilişkin tarihsel bir arka plan da dâhil olmak üzere – örgütün nereye gittiğini görmek için eğitici bir araç olabilir. Günümüz DSA'sı ve kendisinden önceki partinin bu tarihsel karşılaştırmalı çalışması, okuyucuların ABD sosyalist hareketinin bu tarihinin, çağdaş DSA'da neler olup bittiğini nasıl açıklayabileceğini anlamalarına da yardımcı olacaktır.

Son yıllarda, sürekli yeni üye katılımı ve liderlik değişimleri, DSA tarihini ve kurumsal hafızayı korumayı giderek zorlaştırdı. Bu durum her zaman böyle değildi. Yüzyılın başında katıldığım DSA'da, sadece üye değişimi az olmakla kalmadı, aynı zamanda örgütün tarihi ve kökenleri hakkında derin ve ortak bir anlayış da vardı. Ancak bu istikrar ve özgüven duygusu ABD'deki sosyalizm, kısmen, neredeyse bir tarikat gibi olan derneğin gerçekten küçük yapısının ve ABD siyasetine olan önemsiz etkisinin bir yansımasıydı. Öte yandan, bugünkü DSA, ülke genelinde çeşitli düzeylerde siyasi bir aktördür.

Gelecek sosyalist dönem, kendisinden önce gelenlerin izlerini taşıyacak. ABD sosyalizmi için oyunlar yüzyıl boyunca büyük ölçüde aynı kalıyor; sadece oyuncular ve sahne değişiyor. Ancak ilgili tarihler gelecek kuşaklar tarafından büyük ölçüde unutulabilir. Geçmişten aldığımız dersler, en azından, bugünü anlamada daha az faydalı olsalar bile, günümüzde bile daha baskın olan öyküler ve anlatılar tarafından gölgede bırakılabilir. Bu dersleri yeniden ortaya çıkarmak, bu çalışmanın en büyük görevidir.

Sosyalist Parti ve Amerika'nın Demokratik Sosyalistleri'nin Kısa Tarihi

Sosyalist Parti, 1901 yılında Indiana eyaletinin Indianapolis şehrinde, Sosyal Demokrat Parti ve eski Sosyalist İşçi Partisi üyelerinin birleşmesiyle kuruldu. Henüz yeni ve tanınmamış bir parti olan Sosyalist Parti (SP), sonraki on yılda hızla büyüyerek 1912'de yaklaşık 120.000 üyeye ulaştı; bu da günümüz ABD nüfusuna göre yaklaşık yarım milyon kişiye denk geliyor.

Parti, varlığının ilk yirmi yılında, işçi hareketinden gelen ve seçim çalışmalarına katılan isimlerin liderliğinde en büyük etkisini gösterdi. Bunlar, sosyalist hareket için farklı vizyonlara sahip liderlerdi. Bunlar arasında Eugene Debs, Victor Berger, Morris Hillquit, Bill Haywood, Mother Jones ve Kate O'Hare yer alıyordu. Parti, binlerce olmasa bile yüzlerce üyesini çeşitli görevlere seçti ve işçi eylemleri, milyonlarca işçiyi sınıf mücadelesine seferber eden dinamik sendika federasyonlarının oluşmasını sağladı.

Ancak partinin Birinci Dünya Savaşı'na karşı açık ve kararlı muhalefeti, partinin asla tam olarak toparlanamadığı ciddi siyasi baskılara yol açtı. Debs, militarizme karşı yaptığı konuşmalar nedeniyle federal hükümet tarafından hapsedildiği hapishaneden 1920 başkanlık seçimlerinde yaklaşık bir milyon oy almayı başarsa da, parti 1920'lerde ulusal düzeyde sürekli olarak geriledi. Bu, 1920'lerin ortalarında daha geniş bir ilerici Parti oluşturma yönündeki başarısız bir girişimi de içeriyordu.

1930'lara gelindiğinde, parti yalnızca belirli kentsel alanlarda sınırlı bir tabana sahipti. Bu dönemdeki demografik yapısı, önemli bir Amerika doğumlu üye kitlesine ve kırsal topluluklarda güçlü bir varlığa sahip olmaktan, ağırlıklı olarak göçmen ve birinci kuşak Amerikalıların yoğunlaştığı kentsel bir yapıya doğru değişti.

Debs'in yerine partinin ulusal sözcüsü olan Norman Thomas da 1932'deki başkanlık seçimlerinde yaklaşık bir milyon oy aldı. Ancak New Deal (Yeni Düzen) dönemi parti için pek de elverişli değildi. Parti, Franklin Roosevelt'in gündemini desteklemeyi seçen veya militan ve etkili hareketlere daha çok ilgi duyan ilerici aktivistlerini giderek kaybetti veya yeni üyeler kazanamadı.

Komünist Parti gibi gruplar -ki özellikle bu parti SP'nin rakibiydi- partiyi daha da zayıflattı. Troçkist bir grubun başarısız darbe girişimi de dâhil olmak üzere iç çekişmeler partiyi daha da güçten düşürdü.

Yine de parti ve üyeleri, işçi ve sosyal hareket aktivizminde gerçek bir rol oynamaya devam etti. Sosyalistler, Ulusal Renkli İnsanların İlerlemesi Derneği (NAACP) gibi grupların kurulmasında etkili oldular. On yıllar sonra, sosyalistler sivil haklar mücadelelerinde rol oynamaya devam ettiler. SP üyeleri arasında A. Philip Randolph ve Bayard Rustin gibi önde gelen Siyahi sendikacılar yer alıyordu ve bu isimler, daha özel olarak demokratik sosyalizmi benimseyen Dr. Martin Luther King Jr.'ın efsanevi "Bir Hayalim Var" konuşmasını yaptığı 1963 Washington Yürüyüşü'nün ardındaki ekonomik vizyonu sağladılar.

Parti ayrıca, büyük sendikaların görmezden geldiği kiracı çiftçiler gibi işçileri örgütlemeye ve güçlendirmeye de enerji ayırdı. Sosyalistler, özellikle giyim sendikaları olmak üzere, örgütlü işçi hareketinde rol oynamaya devam ettiler, ancak bunu partinin kendisi aracılığıyla değil, daha çok bireysel olarak yaptılar.

Sosyalist Parti, 1950'lerde başkanlık için aday göstermeyi bıraktı ve 1960'lardaki anti-kapitalist aktivizmin yükselişi sırasında gerçek bir büyüme yaşamayan az sayıdaki tarihi sol üyelik örgütünden biri oldu. Küçük parti, etkisinin giderek üyelerinin konumlarından kaynaklandığını gördü ve büyük sendikalarda ve hükümette politikayı içsel olarak etkilemeye çalıştı. Bununla birlikte, önde gelen bazı

üyelerinin örgütlü işçi hareketindeki rolleri ve orada edindikleri müttefikler, partinin uzun vadeli barış taahhüdüyle çelişiyordu, zira birçok ABD sendikası Vietnam Savaşı'nı destekliyordu. Kısacası, sayısız bölünme ve hükümet baskısından sağ kurtulan parti, Vietnam Savaşı'nı, savaş yanlısı liberal ve işçi müttefikleriyle ittifak kurmak mı yoksa diğer ilerici güçlerle barış yanlısı hareketleri desteklemek mi gerektiği konusunda daha geniş bir mücadelenin parçası olarak gördü.

Demokratik Sosyalist Örgütlenme Komitesi ve Yeni Amerikan Hareketi

Sosyalist Parti, 1972'de yasal olarak adını ABD Sosyal Demokratları (SDUSA) olarak değiştirdi ve 2007 yılına kadar bu isim altında varlığını sürdürdü. 1973'te, yeni grubun üç eş başkanından biri olan Michael Harrington, SDUSA'nın Vietnam Savaşı'na verdiği sürekli desteğe protesto olarak diğer üyelerle birlikte göstermelik partiden ayrıldı. Kısa süre sonra binlerce kişi onlara katılarak Demokratik Sosyalist Örgütlenme Komitesi'ni (DSOC) kurdu. DSOC, stratejisinin özünde, parti içi çalışmalar, ön seçimler ve işçi hareketlerini diğer sosyal hareketlerle birleştirerek Demokrat Partiyi gerici güçleri dışlayarak daha ilerici bir partiye dönüştürmeyi amaçlayan yeniden yapılanma stratejisini benimsedi. Aralarında Wisconsin, Milwaukee'nin son Sosyalist belediye başkanı Frank Zeidler'in de bulunduğu bir grup, günümüzde de varlığını sürdüren ve son on yıllarda sadece birkaç seçilmiş üyesi bulunan ABD Sosyalist Partisi'ni kurdu.

1980'de DSOC, Senatör Ted Kennedy'nin görevdeki Demokrat Başkan Jimmy Carter'a karşı neredeyse başarılı olan ön seçim mücadelesinde önemli bir rol oynadı. Demokratik Gündem (Democratic Agenda) olarak bilinen geniş koalisyon aracılığıyla DSOC, 1980'lerin başlarında Demokrat Parti ve müttefik örgütlerinde, işçi sendikalarında ve ilerici savunmacı gruplarda sosyalist bir varlık oluşturmaya yönelik programlarını sürdürdü. Ancak, "Reagan devrimi" ve muhafazakâr siyasi iklim, DSOC'un kaydettiği ilerlemelerin çoğunu sekteye uğrattı.

1982'de bu zorlukların üstesinden gelmek için DSOC, eski Komünistler ve Demokratik Toplum İçin Öğrenciler mezunları tarafından kurulan, demokratik-sosyalist ve daha aktivist odaklı bir örgüt olan Yeni Amerikan Hareketi ile birleşti. Yeni örgüt, Amerika'nın Demokratik Sosyalistleri (DSA) adını aldı.

Amerika'nın Demokratik Sosyalistleri

Amerika'nın Demokratik Sosyalistleri (DSA), sonraki kırk yıl boyunca Amerika Birleşik Devletleri'nde demokratik sosyalist bir varlık oluşturmaya devam etti. Birçok sosyalist ve anti-kapitalist grup gibi, üyeliği ve etkisi neoliberal dönemde azaldı. Yine de DSA, en azından kâğıt üzerinde, ABD merkezli en büyük sosyalist grup olarak kaldı ve Cornel West ve Barbara Ehrenreich gibi ünlü üyeleri ve kamusal entelektüelleri bünyesinde barındırdı. Bu entelektüeller, Harrington'ın 1989'daki ölümünden sonra bile küçük bir örgüt olan DSA'ya ulusal düzeyde bir tanınırlık kazandırdı. Bernie Sanders'ın ilk başkanlık yarışından önceki yıllarda, DSA -son derece demokratik ve tamamen tek tip olmasa da- demokratik sosyalizmin ne anlama geldiği ve hangi programları uygulayacağı konusunda bugüne kıyasla çok daha dar bir inanç yelpazesine sahipti.

Donald Trump'ın ilk zaferinden sonra DSA dramatik bir şekilde değişti. Yıllarca beş ila yedi bin üye arasında seyrettikten sonra, binlerce kişi bir gecede katıldı ve DSA birkaç ay içinde neredeyse 10.000 üyeye ulaştı. 2017'de DSA'nın üye sayısı 25.000'e, 2020 genel seçimlerine kadar ise 90.000'in üzerine çıktı. Bu yeni sosyalistler, taze fikirler getirdiler ve DSA'yı sadece niceliksel olarak değil, inançlar ve aktivizm ile fikirlerin kapsamı açısından niteliksel olarak da genişlettiler. DSA artık ABD Kongresi'nde üyeleri ve yerel ve eyalet düzeylerinde yüzlerce üyesi olan siyasi bir oyuncu. Birçok konuda etkili bir şekilde yasa çıkarabiliyor ve her iki büyük partinin de yönetimleri tarafından gündemlerine yönelik bir tehdit olarak düzenli olarak dile getiriliyor.

Tartışmalarımızın Tarihsel Kökleri: SDS ve Ötesi

Bu yazının ilham kaynağı, DSA'nın kendisinden oldukça farklı sol örgütlerle sürekli karşılaştırılmasını değerlendirmektir. Daha az ölçüde, demokratik-merkezci yapısı ve bir zamanlar güçlü olan parti disiplini - ki bunlar DSA'da hiç bulunmamaktadır - ABD Komünist Partisi ile de karşılaştırmalar yapılmaktadır. Özellikle, DSA ile Demokratik Toplum İçin Öğrenciler (SDS) arasında sürekli benzetmeler yapılmakta ve [SDS'nin hizipçilik nedeniyle dağılması konusunda uyarılar dile getirilmektedir.](#)

DSA'nın kamuoyu önündeki kavgaları ve çekişmeli grupları, nihayetinde SDS'yi yok eden hizipçi politikalara yüzeysel bir benzerlik gösteriyor. Ancak özellikle daha yaşlı DSA üyeleri için bu deneyimin canlı hatırası, bu benzerlikleri olduğundan daha önemli gösterebilir ve DSA ile SDS arasındaki büyük farklılıkları gözden kaçırmalarına yol açabilir. Birincisi, DSA, genel olarak genç insanlar tarafından yönetilse de, hala birçok kuşağı içeren bir kolektif ve kesinlikle kampüs tabanlı bir oluşum değil. İkincisi, DSA'nın ve SDS'nin üyelik için düşük engelleri olmasına rağmen, DSA'nın sosyalist politikaları nihayetinde feshedilmiş öğrenci grubuna göre çok daha dar bir yelpazeyi kapsıyor. ABD solunun tarihçisi ve eski bir SDS üyesi olan profesör Michael Kazin, bana DSA-SDS karşılaştırmasının kusurlu ve çok da öğretici olmadığını söyledi. Bu yazı için yapılan bir görüşmede, DSA'nın yeni versiyonunun, iç krizlerine rağmen, SDS'nin başlangıcından sonuna kadar neredeyse aynı süre boyunca varlığını sürdürdüğünü belirtti.

Bu makalenin de göstereceği gibi, yeni DSA ile çok daha iyi bir tarihsel karşılaştırma için, Soğuk Savaş öncesi Sosyalist Parti iyi bir örnektir. Soğuk Savaş'tan uzak durma, özellikle Debs döneminde, yeni DSA ve eski SP için kritik bir ortak noktadır. Tarihçi James Weinstein, 2003 yılında yazdığı "Uzun Sapma" (The Long Detour) adlı kitabında, Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından yaklaşık on yıl sonra bu noktaya değinmiştir. Weinstein, SSCB'nin varlığının ve ABD'nin anti-komünizminin, ABD demokratik sosyalist hareketinin üye çekme ve politika ve siyaseti etkileme açısından bir zamanlar yapabileceklerine gerçek sınırlamalar getirdiğini savunmuştur.

Komünizm tehdidinin hâkim olduğu bir iç politika ortamı olmadan, ABD sosyalist hareketi, bir bakıma uzun bir sapma yoluyla, bir asırdan biraz daha uzun bir süre önce ABD üzerinde sahip olduğu orijinal yapılarına ve etkisine geri dönmüştür. Bu durum, özellikle seçim sonuçlarında ve örgütün işçi ve diğer konulardaki hareket çalışmaları aracılığıyla toplum üzerindeki etkilerinde dikkat çekicidir. Bunun gerçekleşme yollarından biri –ve Weinstein'ın 2003 tarihli kitabı tam da bunu yapma çağrısıyla zamanının ilerisindeydi– sosyalistlerin Demokrat Parti ön seçimlerini seçimlere katılmak için kullanmalarıydı. Kitabının yayınlanmasından on iki yıl sonra, Sanders Demokrat Parti başkanlık ön seçimlerinde tam olarak bunu yaptı. DSA destekli yüzlerce aday onun yolunu izledi.

Bu tarihsel anlatım, sosyalist hareket içinde, özellikle SP veya DSA gibi örgütlerin içinde, her zaman birçok tartışma olsa da, genellikle diğer tüm tartışmaları gölgede bırakan tek bir merkezi ayrılık noktası olduğunu savunacaktır. Soğuk Savaş öncesi Sosyalist Parti için bir süre boyunca temel mücadele, işçi hareketine nasıl yöneleceği etrafında dönmüştü. Partinin 1960'lar ve 1970'lerdeki versiyonu için ise onu parçalayan varoluşsal kriz Vietnam Savaşı'ydı. Günümüzdeki Demokratik Sosyalist Parti'de ise Demokrat Parti üzerinden aday göstermek yerine yeni bir işçi veya sosyalist parti kurup kurmama, nasıl ve ne zaman kurulacağı konusunda bir fikir birliği eksikliği var. Göreceğimiz gibi, seçim ve işçi stratejisi hakkındaki tartışmaların Demokratik Sosyalist Parti'nin öncüsüyle hala önemli olması, dikkat çekici bir benzerliktir.

Gelecek Tartışma

Makale, eski Sosyalist Parti ve yeni DSA'yı karşılaştıran üç bölüme ayrılmıştır: birincisi işçi sınıfı, ikincisi seçim politikaları ve üçüncüsü iç politika ve örgütsel eğilimler üzerinedir. İşçi sınıfı bölümünde, yeni DSA'nın işçi örgütlenme stratejisini ve sendika yönelimini eski DSA'nın politikalarından farklılaştırmış olsa bile, örgütün bugün mevcut sendikaları daha militan ve demokratik hale getirme fikri etrafında, tamamen yeni işçi federasyonları oluşturma ve büyük sendikaların dışında örgütlenme konusunda tartışmaların yoğunlaştığı eski Sosyalist Parti'ye kıyasla çok daha fazla fikir birliğine sahip olduğunu savunacağım.

İkinci bölümde, günümüzde sosyalist hareket içinde adayların, seçimlerin ve görevlilerin rolü hakkında, SP'nin yüz yıl önce ele aldığı tartışmalara benzer tartışmaların var olduğunu, ancak DSA içindeki farklılıkların artık çok daha büyük olduğunu göstereceğim. DSA, Demokrat Parti'den çıkış yolu konusunda veya böyle bir yola ihtiyaç olup olmadığı konusunda henüz bir anlaşmaya varamadı. Buna karşılık, Sosyalist Parti, o zamanlar Demokratlar ve Cumhuriyetçiler olarak adlandırılan "eski partilerin" dışında aday gösterme konusunda neredeyse oy birliği içindeydi.

Son bölümde, bugün DSA'da gördüğümüz geniş görüş yelpazesinin ABD sosyalist geleneğiyle ne kadar uyumlu olduğunu ele alacağım. Eski SP ve yeni DSA'nın tek bir örgüt olarak değil, farklı sosyalist eğilimlerin, ilgi gruplarının ve akımların koalisyonları olarak daha iyi anlaşılabilceğini savunuyorum. Ana iddiam, bir asırdan fazla bir süre önce SP'de bile yaşanan bu tür iç çekişmeleri ve çatışmaları anlamının, SDS deneyimine bakmaktan çok daha iyi bir şekilde yeni DSA'da gerilimlerin nasıl gelişeceğine dair bir fikir vereceğidir. Ayrıca, DSA'nın başarılı olamayacak kadar umutsuzca bölünmüş olduğu yönündeki bazı insanların korkularını da en azından bir nebze olsun gidermelidir. Göstereceğim gibi, sağlıklı (ve bazen aşırı) bir tartışma kültürü, Amerikan sosyalist hareketinin doğuşundan beri bir özelliği olmuştur.

Ayrıca, okuyucuların bu makalenin DSA ve Sosyalist Parti'nin kapsamlı bir tarihi olarak tasarlanmadığını ve öyle olduğunu iddia etmediğini bilmelerini istiyorum. Örneğin, Soğuk Savaş öncesi ve sonrası dönemlerle sınırlı olduğundan, Vietnam konusunda yaşanan bölünmeler ele alınmayacaktır. Kritik olarak, adil olmaya ve mümkün olduğunca çok şeyi kapsamaya elimden geldiğince gayret ediyorum, ancak bazı grupların ve diğer iç yapılanmaların dışarıda kalacağından eminim. Şimdiden özür dilerim. Eşitlik arayışında, mevcut seçilmiş yetkililer ve DSA ulusal eş başkanları için birkaç istisna dışında, bireylere odaklanmamın temel amacı, yeni DSA'da kimseyi diğerlerinden üstün tutmamaktır.¹

Sosyalist Sendikacılık: Geçmişte ve Günümüzde

Dünya genelinde, işçi hareketi ve sendikacılık, birçok sosyalist parti ve programları için seçimler dışında en önemli faaliyet ve temel amaçtır. ABD'li sosyalistler için "işçi sorununun" önemi bugün de devam etmektedir, ancak sosyalistlerin işyeri örgütlenmesinin odak noktası son yüzyılda değişmiştir. Bugün, DSA'daki işçi aktivistlerinin enerjisi büyük ölçüde mevcut sendikaları daha demokratik, militan ve üyelerine ve işçi sınıfının ihtiyaçlarına daha duyarlı hale getirmeye adanmıştır. Bu çalışma, hem örgütlenmemiş işçileri sendikalara kazandırarak hem de daha muhafazakâr sendika liderliğini iç reform çabalarıyla zorlayarak yapmaktadır.

¹ Tam açıklık sağlamak adına, DSA'nın Sosyalist Çoğunluk Grubu üyesiyim. Ancak bu araştırmada, bakış açıları için diğer grupların üyeleriyle ve DSA içindeki bağımsız üyelerle (ve ayrıca eski üyelerle de) çalıştım ve iletişim kurdum. Bunu mümkün olduğunca ekümenik (evrensel) hale getirmeye çalıştım, böylece DSA içindeki ve dışındaki kişilerin DSA'nın tarihini ve mevcut durumunu anlamaları için bir öğretim aracı olabilir.

Ancak, 20. yüzyılın başlarında Amerika Sosyalist Partisi ve diğer ABD merkezli solcular, hangi tür sendikaların kurulacağı ve hangi sendika federasyonlarının destekleneceği konusunda bölünmüş durumdaydı. Sosyalistlerin hangi tür sendikaları desteklemesi gerektiği konusundaki dinamik ve bölücü mücadelelerden, mevcut sendikaların doğasını değiştirme konusunda dile getirilmemiş bir birliğe doğru yaşanan bu değişimi anlamak, DSA'nın işçi hareketinde nasıl faaliyet gösterdiğini açıklamaya yardımcı olacaktır. Ve en önemlisi, bu durum, DSA'daki iç anlaşmazlıkların bugün yaygın olarak paylaşılan bir uzlaşmayı nasıl gizleyebileceğini gösterecektir.

19. Yüzyılda Sol ve İşçi Hareketi

Amerika Birleşik Devletleri'nde sendikaların oluşumu ve erken dönem sosyalistlerin örgütlü işçi hareketiyle ilişkisiyle başlamalıyız. İç Savaş'tan bu yana ulusal bir işçi federasyonu kurma girişimleri oldu; bunlardan en radikal olanı kısa ömürlü Knights of Labor (İşçi Şövalyeleri) idi. Sonunda, daha muhafazakâr ve iş odaklı sendikalar, daha radikal sendikalara karşı üstünlük sağladı; Werner Sombart'ın ünlü kitabı "Amerika Birleşik Devletleri'nde Neden Sosyalizm Yok?" (1906)'da da kabul ettiği gibi. 1886'da kurulan Amerikan İşçi Federasyonu (AFL) ve vasıflı işçilerin meslek sendikaları bu tür ekonomik sendikacılığın bir örneğiydi. Meslek sendikaları geleneksel olarak sadece belirli becerilere sahip işçilere açıktı, belirli bir işyerinde veya sektörde çalışanlara değil. Sonuç olarak, daha dışlayıcı ve daha muhafazakâr olma eğilimindedirler.

Knights of Labor gibi daha radikal, AFL öncesi ulusal işçi federasyonlarının şiddetli bir şekilde bastırılması, erken dönem sosyalistlerin işçi stratejisi hakkındaki tartışmalarını şekillendiren önemli bir faktördü. İstikrarlı, güçlü ve sol görüşlü bir sendika federasyonunun yokluğunda, sosyalistler, işçi örgütlenme odaklarını nereye yönlendireceklerini ve ileri düzey işçiler arasında etkilerini nasıl artıracaklarını kolayca belirleyemediler (Howe, 1985). Sonuç olarak, işçi tartışmaları, yeni ve daha militan sendikalar kurup desteklemek mi yoksa daha muhafazakâr sendikaları kendi taraflarına çekmeye çalışmak mı gerektiği etrafında yoğunlaştı.

AFL - IWW

İşçi stratejisi üzerine yapılan bu tartışmanın doruk noktası 20. yüzyılın başlarında yaşandı. 1905'te kurulan Dünya Sanayi İşçileri Birliği (IWW), mücadelenin doğrudan katalizörü oldu. Partinin daha ılımlı kanadıyla özdeşleşen önemli sayıda Sosyalist, genellikle AFL'yi destekledi ve örgütlenmemiş işçileri örgütlenme planı sunmadı. Öte yandan, partinin daha radikal kanadındakiler, AFL'nin mevcut meslek sendikacılığı yöneliminin ötesinde örgütlenmeye çalışan IWW'ye giderek daha fazla sempati duyuyordu (Davis, 2018). IWW'nin çabaları ayrıca, Yahudiler, Çinliler ve diğer Batılı olmayan Avrupalılar gibi göçmen gruplarına işçi sendikalarını açmayı da içeriyordu. (Mevcut AFL göçmen üyeliği, İrlandalılar ve Almanlar da dâhil olmak üzere daha yaşlı göçmenlerden oluşuyordu.)

Devrimci söylemleri çoğu zaman pragmatik örgütlenmesini ve Amerikan hukuk sistemine olan yanlış inancını gölgede bırakan IWW, AFL ve meslek sendikaları tarafından göz ardı edilen alanlardaki işçileri örgütlemeyi hedefledi. IWW'nin ana akım işçi hareketine ve Sosyalist Parti müttefiklerine karşı düşmanlığı, dostlarının bile onu bölücü ikili sendikacılığın savunucusu olarak görmesine yol açtı. İkili sendikacılık, neredeyse her zaman aynı sektörde olmak üzere, rakip bir sendika adına yapılan faaliyetler ve/veya üyelik olarak [tanımlanır](#).

Bu arkadaşlardan biri de IWW'nin kuruluşunda hazır bulunan Eugene Debs'ti. Debs'in Demokrat ve muhafazakâr bir sendikacıdan beş kez Sosyalist başkan adayı ve devrimci işçi örgütleyicisine dönüşümü, o dönemdeki birçok işçinin daha militan tutumlara yönelmesini simgeliyordu. Debs'in amacı devrimci bir federasyon kurmaktı, çünkü AFL'yi reforme etmeyi "bir lağım çukuruna gül yağdı püskürtmek kadar faydasız" olarak görüyordu. (Howe 1985, s. 24'te alıntılanmıştır)

Debs, özellikle sol kesim tarafından, ABD işçi hareketinin koruyucu azizi olarak kabul edilse de, IWW'ye yönelik yaklaşımı o dönemdeki veya daha sonraki tüm önde gelen sosyalistler tarafından benimsenmedi. Avusturya doğumlu, "Kanalizasyon Sosyalistleri" fraksiyonunun ve Wisconsin Sosyalist Partisi'nin önde gelen isimlerinden Victor Berger, bu muhaliflerden biriydi. Berger, AFL sendikaları da dâhil olmak üzere ana akım işçi hareketinde derin köklere sahipti. Ve IWW yerine AFL ile ilişki kurmak isteyen parti liderleri arasında yalnız değildi. AFL'nin bir diğer sosyalist destekçisi ise Rusya doğumlu, New York'ta yaşayan Morris Hillquit'ti.

Ortodoks Marksist olan Hillquit, "Kanalizasyon Sosyalistleri" lakabını bir hakaret olarak kullanmıştı. Hillquit zaman zaman, kuruluşundan 1924'teki ölümüne kadar neredeyse kesintisiz olarak AFL'nin başkanlığını yapan Samuel Gompers'a yakınlaşma girişimlerinde bulundu. Ancak Sosyalistler, AFL içinde Gompers ile mücadele ettiler. 1912'de, partinin muhtemelen en parlak döneminde, Max Hayes adlı bir parti üyesi ve matbaacı, Gompers'a karşı yapılan AFL başkanlığı seçiminde oyların neredeyse üçte birini aldı.

İdeal bir dünyada, IWW-AFL tartışması, hangisinin daha iyi sendikalar ve çalışma koşullarıyla sonuçlandığı görülerek çözülebilirdi. Ancak Birinci Dünya Savaşı'nın başlaması bu seçeneği ortadan kaldırdı. Hem Sosyalist Parti'ye hem de IWW'ye (her iki örgüt de savaşa karşıydı) karşı acımasız hükümet baskısı, her iki grubu da ciddi şekilde zedeledi. Bu baskıya karşı koymak için solu birleştirme girişimlerine rağmen, dayanışma sağcı baskıya karşı koyamadı. IWW'nin altyapısı ve örgütlenme yeteneği fiilen ezildi.

İşçi Hareketinde Sosyalist Partinin Gerilemesi

Komünist Parti'nin doğuşu ve yükselişi, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Sosyalist Parti'nin gerilemesiyle aynı zamana denk geldi. Sosyalist Parti'nin Rus Devrimi'ne duyduğu ilk coşku, birçok üyenin Sovyetler Birliği'ni Amerika Birleşik Devletleri için bir model olarak görme eğiliminin azalmasıyla birlikte yavaş yavaş yerini başka düşüncelere bıraktı. Bu durum, Sosyalist Parti içinde ve dışında gerilimlere yol açtı. Özellikle, Sosyalist Parti'den ayrılan ve giderek güçlenen Komünistlerle çatışmacı bir ilişkiye neden oldu. Bu gerilim, 1920'ler boyunca Sosyalist Parti'nin çalışma faaliyetlerini etkiledi.

1930'lara gelindiğinde, Sosyalistler birçok önde gelen sendikada, özellikle de yeni kurulan Endüstriyel Örgütler Kongresi'nde (CIO) Komünistler tarafından yerlerinin gasp edildiğini gördüler. 1935'te kurulan CIO, vasıfsız işçiler de dâhil olmak üzere endüstriyel örgütlenme yapmayı amaçlayan sendikalardan oluşuyordu; bu, AFL sendikalarının uzun zamandır kaçındığı türden bir örgütlenmeydi.

Bugün Daha Bütünleşik Bir İşçi Stratejisi

Zayıflıkları ve azalan üye sayıları göz önüne alındığında, Sosyalist Parti içindekiler önümüzdeki on yıllarda odaklarını tabandaki üyelere değil, giderek daha çok sendika liderliğine yönelttiler. Sosyalist Parti 1970'lerde bölündüğünde, iki ana kolu olan Sosyal Demokratlar, ABD ve DSOC, işçi liderlerini ve çalışanlarını üye yapmayı önceliklendirdi. Bunu yaparak, sendikalar içinde yukarıdan aşağıya doğru iç ve dış politikaları şekillendirmeyi umuyorlardı. Bu "tepedekilere" yaklaşım, DSOC'un Yeni Amerikan Hareketi ile birleşerek DSA'yı oluşturmasından sonra da devam etti ve 2000'lerin ortalarına kadar yeni örgütün işçi odaklılığı bu şekildeydi. Bu durum, sendika içi seçimlerde pozisyon almaktan ve daha çok taban odaklı gruplar arasında yaygın olan reform çabalarını desteklemekten kaçınmaya yol açtı; bu gruplar arasında reform yanlısı sendika aktivist yayını Labor Notes (İşçi Notları) gibi yayınlar daha yaygındı. 2000'li yıllarda, DSA ve gençlik kolu öncelikle yeni işçileri örgütlemeye veya işçi adaletsizliğine dikkat çekmeye yönelik kampanyaları destekledi ve bunu mümkün olduğunca taban düzeyinde yaptı. Bu pozisyon, DSA delegelerinin taban odaklı stratejiyi örgütün işçi politikası olarak [benimsemek için oy kullandığı 2019 kongresinde](#) resmen değişti.

[Taban örgütlenme stratejisi](#), sosyalistleri ve müttefiklerini sendikalardaki mevcut işçi sınıfı aktivistleriyle ilişki kurmaya teşvik eden bir stratejidir. Amaç, işyeri örgütlenme mücadelelerini desteklemek ve nihayetinde daha muhafazakâr sendika liderliğine meydan okumaktır. Bu stratejinin çekiciliği, 2010'ların ortalarında ilerici ve sosyalist taban örgüt üyelerinin Chicago Öğretmenler Sendikası'nı (CTU) yönetmek için yapılan seçimleri kazanmasıyla birçok işçi aktivisti için daha gerçekçi hale geldi. Yeni liderlik altında, CTU, çok sayıda büyük ve başarılı grev yoluyla üyeleri ve toplum için büyük kazanımlar elde etti.

Bu strateji 2019 yılında önerildiğinde herkes tarafından kabul görmemiş olsa da — birçok deneyimli DSA üyesi, sendika içi anlaşmazlıklarda ve seçimlerde kamuoyu önünde taraf olmaktan rahatsızlık duyuyordu — son birkaç yılda DSA'nın farklı grupları ve fraksiyonları arasında daha yaygın bir kabul gördü. Dikkat çeken bir gerçek ise, bu stratejinin savunucuları ve hatta karşıtlarının tek bir demografik gruba kolayca yerleştirilememesidir. Sendika çalışanlarından oluşan sıradan taraftarlar ve kendileri de sendika üyesi olan şüpheli bulabilirsiniz.

Sendika reformu çabalarını destekleme ilgisi, yeni örgütlenme çalışmalarına olan ilgiyi gölgelemedi. DSA üyeleri ayrıca "salting" (Starbucks ve Amazon gibi şirketleri sendikalaştırmak için önceden seçilmiş örgütleyiciler gönderme) konusunda da aktifler. Ancak bu vurgu farklılıkları yanlış anlaşılmalıdır; DSA üyelerinin neredeyse tamamı, hem mevcut sendikalarda hem de örgütlenmemiş işyerlerinde örgütlenmenin gerekliliği konusunda hemfikirlerdir.

Sonuç olarak, DSA üyelerinin sendika yönelimi konusundaki farklılıkları, eski Sosyalist Parti'de görülen büyüklük derecesine asla yaklaşmıyor. Örneğin, bazı kişiler AFL-CIO liderliğini sevmese ve ona güvenmese bile, kimse yeni bir işçi federasyonu kurulmasını savunmuyor. Bu birlik, ABD'nin karşı karşıya olduğu mevcut siyasi krize de uzanıyor. Bu yazının yazıldığı sırada, DSA'nın Ulusal İşçi Komisyonu (NLC), federal hükümetin göçmenlere yönelik saldırılarına karşı direnişi aktif olarak destekledi ve bu çalışma çok yönlü destek görüyor.

Sosyalist Seçim Politikası: Geçmişte ve Günümüzde

Amerika'nın Demokratik Sosyalistleri resmi olarak bir siyasi parti değildir ve hiçbir zaman da olmamıştır. Ancak son yıllardaki toplantılarında üyeleri, yeni bir sosyalist parti kurma arzusunu oylayarak teyit etmişlerdir. Peki, ABD'deki demokratik sosyalistler ve diğerleri, bağımsız bir siyasi parti olarak resmi statülerini nasıl terk ettiler ve on yıllar sonra tekrar bu statüyü aramaya başladılar?

Bu dönüşümün cevabı, Sosyalist Parti'nin tarihinde, partinin bölünmelerinde (özellikle Vietnam Savaşı sırasında) ve 2017'den sonra DSA'nın fiilen yeni bir örgüt (ve fiili bir koalisyon) olarak yeniden canlanmasında yatmaktadır.

Yeni Bağımsız Partinin Doğuşu

Günümüzdeki DSA'yı ve parti sorunuyla olan mücadelelerini anlamak için, SP'nin doğuşundan önceki sosyalist seçim hareketine bakarak başlayabiliriz. 19. yüzyılın sonlarında mevcut solun hizipçiliğinden duyulan hayal kırıklığı, Amerikan sosyalist hareketinin muhalif gruplarını 1900 yılında birleşik bir sosyalist parti önermeye yöneltti. Ertesi yıl, Amerika Sosyalist Partisi Indiana, Indianapolis'te kuruldu.

Yeni Sosyalist Parti, kurulduktan sonra hızla büyüdü. Bir tarihçinin ifadesiyle, SP'nin ilk on yılında gösterdiği büyüme ve iyimserlik elektrik gibiydi, Harry Laidler'ın *Socialism in the United States: A Brief History* (1952, s. 10) adlı kitabında yazdığı gibi:

Sosyalist Parti üyeliği 1903'te 16.000'den 1912'de 118.000'e yükseldi; bu, dokuz yılda yedi katlık bir artıştı. Sosyalist oylar 1900 ile 1904 yılları arasında dört katına çıkarak 400.000'e

ulaştı, 1904 ile 1912 yılları arasında ise tekrar ikiye katlanarak 900.000'e çıktı. Bazı sosyalist peygamberler, bu artış oranının devam etmesi halinde Sosyalist Parti'nin yakın gelecekte ülkenin egemen partisi olacağının kolayca görülebileceğini belirtmişlerdir.

Ancak, Debs'in liderliğindeki Sosyalist Parti, bu inanılmaz büyüme oranına kısmen parti içindeki farklılıkları örtbas ederek ulaşabildi. Partiyi bölen birçok ayrılık arasında, seçim politikasının değeriyle ilgili iki önemli soru özellikle önemliydi: 1) Partinin seçim aktivizmi, devrimci bir değişime giden süreçte propaganda yapmak amacına mı hizmet ediyordu yoksa kamu politikası ve kademeli reformların kazanılması amacına mı? ve 2) Sosyalist milletvekillerinin rolü bağımsız siyasi aktörler olarak hizmet etmek miydi yoksa partinin tercihlerine ve bununla birlikte gelen disipline uymak zorunda mıydılar?

Örneğin, Morris Hillquit ve partinin merkez solundaki fraksiyonu, "sosyalizmin öncelikle bir eğitim ve propaganda hareketi olduğuna" inanıyordu. (Hillquit 1913, s. 47) 1917'de New York Belediye Başkanlığı için oyların neredeyse beşte birini almasına rağmen, o (ve dört kez başkan adayı olan Eugene Debs de aynı şekilde) seçim kampanyalarının çoğunlukla (ancak yalnızca değil) daha fazla sosyalist yaratmak için eğitici bir amaca hizmet ettiğine inanmaya devam etti.

Onların görüşüne karşı çıkanlar, partinin sözde sol-sağ eksenine tam olarak uymuyordu. Daha radikal IWW örgütleyicisi Haywood, seçimleri yalnızca sempatik yoldaşları göreve getirmek gibi pratik bir değere hizmet eden bir şey olarak görüyordu; bu yoldaşlar daha sonra sendikaların yardıma ihtiyaç duyduğu zamanlarda onları destekleyeceklerdi. Daha az şaşırtıcı bir şekilde, Berger ve daha ılımlı grupları, sosyalistlerin nasıl yönetebileceğini ve yöneteceğini göstermek için hem eğitimsel hem de pratik açıdan göreve gelmenin değerini görüyordu. Hillquit'in (küçümseyerek) "Kanalizasyon Sosyalizmi" olarak adlandırdığı şeye Berger "Milwaukee Fikri" adını verdi.²

Ancak bu son argümanın eleştirmenleri de vardı. Bazıları, haklı olarak, Sosyalistlerin radikal bir gündemden yoksun bir şeyle kazanmaları durumunda kendi başarılarının kurbanı olabileceklerinden endişeleniyordu. İyi reformlar diğer büyük partiler tarafından benimsenip sulandırılacaktı. Bu eleştirmenler, 1913'te New York'taki Schenectady'de partinin yaşadığı deneyime işaret ettiler; burada Sosyalist belediye başkanının başarılı ve uyumlu görev süresi, iş çevrelerinin solcu seçilmiş yetkilileri sağcı saldırılara karşı savunmasına yol açmıştı (Weinstein 1967, s. 108-110). İş dünyasıyla kurulan bu ittifaklar, partinin daha radikal destekçilerini açıkça rahatsız ediyordu; eğer egemen sınıf onları destekliyorsa, Sosyalistler egemen sınıfla nasıl bir kopuşa öncülük edeceklerdi?

Parti Disiplini

Parti, seçim siyasetinin kullanımı konusunda bölünmüş kalsa bile, seçilmiş yetkililerinin parti pozisyonlarını desteklemesini istiyordu. Parti, kadınların oy hakkı (lehinde) ve alkol yasağı (aleyhinde) gibi temel konulardaki ana ilkelerden ayrılan Sosyalist yetkilileri ihraç etti ve görevden aldı. Ayrıca, Sosyalist yetkililer ve adaylar hakkında, Sosyalist Parti ile ittifak halinde olmayan sendikalardan işçi desteği kabul ettikleri için parti içi suçlamalar yöneltti. Los Angeles'ta, tek Sosyalist belediye meclisi üyesi, Demokrat bir meclis başkanının seçimi için oy kullandı. Bunun üzerine Sosyalist meclis üyesi partiden ayrılmak zorunda kaldı. Minnesota'da, çoğunluğu Fin göçmenlerinden oluşan yerel partiden bir eyalet senatörü, görünüşe göre seçimi kazandığı için ihraç edildi! (Weinstein 1967, s. 112-113)

² Başarılarının anahtarlarından biri, partinin eyalet ve belediye düzeyindeki yasama organlarının, örneğin, bir eyalet hükümetinin belediyelerin yasa çıkarmasını engellediği durumlarda ortaya çıkan önceliklendirmeyi önlemek için Milwaukee'ye [Wisconsin eyaletinde bir şehir] daha fazla yerel özerklik vermek üzere koordinasyon sağlamasıydı (Joshua Kluever. "The Golden Age of Pragmatic Socialism: Wisconsin Socialists at the State Level, 191937." The Journal of the Gilded and Progressive Era, Sayı 22 (2023): 204-223).

Sosyalist Seçim Gücünün Zirvesi ve Sınırları

1912 başkanlık seçimlerinde Eugene Debs, başkanlık oylarının yüzde altısını alarak, bugüne kadarki en yüksek oy oranına ulaştı. (Hillquit o dönemde, ABD Temsilciler Meclisi'nde orantılı temsil sistemi olsaydı, bu durumun partiye 26 kongre sandalyesi kazandıracağını, ancak gerçekte hiçbir sandalye kazanamadıklarını belirtmişti.)

Ancak bu başarı kısmen eski Cumhuriyetçi Theodore Roosevelt'in adaylığına bağlıydı. Eski başkan, kısa ömürlü İlerici Parti ile Beyaz Saray'ı kazanmaya çalıştı. Platformu sadece Sosyalistlerden (kuzeni Franklin Roosevelt'in yirmi yıl sonra yapacağı gibi) alıntı yapmakla kalmadı, aynı zamanda İlerici Parti'nin varlığı alışılmış parti bağlılıklarında kargaşa yarattı. Sosyalistler daha iyi performans gösterdi çünkü iki partili tekel geçici olarak zayıflamıştı. Ayrıca siyasi mekanizmaların zayıf veya hiç olmadığı kırsal alanlarda da büyüdüler.

Baskı ve Gerileme

Birinci Dünya Savaşı sırasında Sosyalist Parti'nin savaş karşıtı duruşuna yönelik tepkiler, partinin zarar görmesinde ve zayıflamasında önemli bir faktör oldu. Sosyalist yetkililer (ve radikal sendikacılar) söz konusu olduğunda, adil yargılama ve demokratik normlar bir kenara bırakıldı. 1917'de, Ohio, Cleveland'da üç Sosyalist belediye meclisi üyesi, savaşa destek sözü vermedikleri için belediye meclisinden ihraç edildi. Bu tür antidemokratik ihraçlar savaştan sonra da devam etti. 1920'de, New York'ta seçilmiş [beş Sosyalist, sadece partilerinin üyesi oldukları için yargılanmadan eyalet meclisi sandalyelerinden mahrum bırakıldı.](#)

Bu baskıcı çabalara rağmen, Sosyalist Parti bu dönemde konumunu korumaya devam etti. Sosyalistler eyalet meclislerindeki varlıklarını genişlettiler ve 1914'te Meyer London'ın zaferiyle Kongre'de yeniden yer edindiler. Kaybeden Sosyalistlerin bile oy oranları önceki yıllara göre arttı; bazı yenilgiler ise sadece iki büyük partinin birleşerek solculara karşı aynı adayı göstermesi nedeniyle yaşandı.³

Sonuç olarak, Sosyalist Parti için en büyük darbe sol kanattaki iç çatışma şeklinde geldi. Yeni Komünist Partiyi kuracak olanlar (aslında ilk başta iki Komünist parti vardı) bölünmenin ardından, Sosyalist Parti binlerce aidat ödeyen Sosyalistin ayrılmasıyla büyük bir kayıp yaşadı. Sosyalist Parti üyeliği 1919'da 109.000'den ertesi yıl sadece 36.000'e düştü. Ne kitlesel basındaki dinamizmini ne de sendikalardaki etkisini bir daha asla geri kazanamadı.

DSA'nın Doğuşu ve Yeniden Yapılanması

1970'lere gelindiğinde, Vietnam Savaşı'na destek ve Yeni Sol'a karşı düşmanlık da dâhil olmak üzere anti-komünizm, partinin liderliğine hâkim olmuştu ve partinin adı ABD Sosyal Demokratları olarak değiştirilmişti. Bu tartışmalar doruk noktasına ulaştığında, 1960'ların sonlarında ülkenin en önde gelen sosyalisti olan yazar ve yoksulluk karşıtı savunucu Michael Harrington, savaşa karşı olan üyelerin büyük çoğunluğunu örgüt dışına çıkardı. Bu aktivistler daha sonra Demokratik Sosyalist Örgütlenme Komitesi'ni (DSOC) kurdular.

³ Saldırılarına rağmen elde edilen bu başarı nüansı, Filistin dayanışma hareketine karşı oluşan tepkinin bir parçası olarak bugün DSA'da neler olup bittiğini anlamak için faydalıdır. Eski kongre temsilcileri Cori Bush ve Jamaal Bowman da dâhil olmak üzere DSA yetkilileri, kısmen kendilerine karşı saf tutan İsrail yanlısı güçler nedeniyle yeniden seçilemedi. Ancak Bowman hariç, New York Eyaleti'ndeki tüm sosyalist seçilmiş yetkililer 2024'te yeniden seçildi ve DSA hatta yasama organında ek bir sandalye kazandı. Bu yılki belediye seçimlerinde, DSA'nın belediye başkan adayı Zohran Mamdani, belediye başkanlığı için Demokrat adaylık yarışını sürpriz bir şekilde kazandı. İyi finanse edilmiş rakiplerle karşı karşıya kalan iki DSA'lı belediye meclisi üyesi de yarışlarını en az 35 puan farkla kazandı.

Günümüzde DSOC, Demokrat Parti'yi sola doğru itme çabalarıyla hatırlanmaktadır. Bu, "yeniden yapılanma" olarak bilindi. DSOC'un yeniden yapılanma hedefi, temelinde sosyal demokrat bir platform bulunan, ideolojik olarak daha tutarlı bir Demokrat Parti yaratmaktı. DSOC, bunu işçi, sivil haklar ve diğer ilerici güçlerin Demokrat Parti'ye liderlik etmesini sağlayarak başarmayı umuyordu. Bu strateji, DSA'nın bugün yaptığı gibi, ön seçimlerde sosyalistleri aday göstermek gibi taktikleri içeriyordu, ancak aynı zamanda DSOC üyelerinin Demokrat Parti platformunun ve parti altyapısının iç işleyişine dâhil olması anlamına da geliyordu; bu, DSA'nın şu anda yapmadığı bir işti.

Bazıları, neoliberal kesimin Jimmy Carter başkanlığı döneminde ve özellikle sonrasında partiye hâkim olması nedeniyle yeniden yapılanmayı başarısız buluyor. DSOC'un büyük rol oynadığı, liberal Senatör Ted Kennedy'nin 1980'de Carter'a karşı yaptığı başarısız ön seçim mücadelesi, strateji için büyük bir geri adım olarak görüldü. Ancak birçok açıdan taktikleri ve tahminleri işe yaradı veya gerçekleşti. Örneğin, DSOC'un Demokratik Gündem programı aracılığıyla ara dönem Demokrat Parti ulusal kongrelerindeki aşırı varlığı, muhafazakâr parti liderlerinin parti aktivistlerine erişimi sınırlamasına neden oldu (Isserman, 2000). Dixiecrats⁴ yavaş yavaş partiden ayrıldı ve bugün işçi sendikaları neredeyse tamamen Demokratları desteklerken, Ronald Reagan döneminde bile sendika destekleri çok daha iki partiliydi. İki büyük parti, sosyalizmin bu ülkede bir güç haline gelmesinden bu yana muhtemelen hiç olmadığı kadar kutuplaşmış ve tutarlı durumda.

Yeni DSA'nın Seçim Stratejisi

DSOC'nin sonraki örgütlenmesi olan DSA, 2010'lara kadar yeniden düzenlemeye bağlı kalmaya devam etti. Bir yıllık ulusal tartışmanın ardından 2015 kongresinde kabul edilen bir [strateji belgesinde](#), seçim bölümünden yeniden düzenlemeyle ilgili tüm ifadeler kaldırıldı.

2017'ye gelindiğinde, yeni DSA'nın seçim odağı -Sanders'a bağlı Our Revolution (Bizim Devrimimiz) gibi birçok ilerici grup gibi- mücadelenin ana alanı olarak Demokrat ön seçimlerine katılmaya yöneldi. Bu stratejik odak son on yılda genişledi. DSA'nın 2016 civarında yaklaşık bir buçuk düzine seçilmiş yetkilisi varken, şu anda [DSA'nın ulusal desteğiyle neredeyse 150 sosyalist kazandı](#) - sadece yerel şube desteğiyle kazanan çok daha fazlasını saymazsak. Bu zaferler, sosyalist adayların Başkan Donald Trump'ın ilk dönemine karşı direniş sırasında daha rahat, muhafazakâr Demokratları yenerek kazanmasıyla hızla birikti. Bunun belki de en ünlü örneği, 2018'de DSA ve Justice Democrats (Adalet Demokratları) da dâhil olmak üzere bir avuç diğer grubun desteğiyle, New York şehrinde bir bölgeyi temsil etmek üzere görevdeki bir Kongre Demokrat liderini yenen Alexandria Ocasio-Cortez'dir. Onun zaferi, adeta bir gecede binlerce yeni DSA üyesini kazandırdı ve büyüyen grubun önemini artırdı.

Sosyalistleri Demokrat Parti ön seçimlerinde yarıştırmak, DSA veya hatta DSOC'un varlığından önce bile uygulanan uzun soluklu bir taktiktir. Bunun belki de en ünlü örneği, çok satan yazar ve bir zamanlar Sosyalist Parti üyesi olan Upton Sinclair'ın, New Deal (Yeni Düzen) döneminde 1934'te Kaliforniya valiliği için Demokrat aday olması ve ["Kaliforniya'da Yoksulluğu Sonlandırma" adlı radikal bir programla kaybetmesidir](#). Seth Ackerman'ın Jacobin'de yayınlanan ["Yeni Bir Parti İçin Bir Taslak"](#) adlı makalesi, bu taktiği bağımsız sosyalist siyasi güç oluşturma çabasının bir parçası olarak yeniden gündeme getirdi. Bu ruhla, 2019 kongresinde DSA delegelerinin çoğunluğu, sadece daha sempatik yetkililer seçme fikrinden uzaklaşarak ve bunun yerine ["dirty break" \(kirli kopuş\) stratejisi](#) olarak bilinen şeyle Demokratlardan seçimsel bağımsızlığa doğru ilerleyerek, [resmi olarak destekleme yönünde oy kullandı](#). Dirty break'in benimsenmesinin en önemli nedenlerinden biri, milyonlarca işçi sınıfı insanının özdeşleşebileceği ve katılabileceği bağımsız bir siyasi partiye sahip olma ihtiyacıydı. Dirty break destekçileri, sosyalistlerin kısa vadede Demokrat Parti ön seçimlerine katılarak seçilmiş

⁴ Güneyde beyazların üstünlüğünü savunan partililer (ç.n.).

yetkililerden oluşan bir kadro oluşturabileceğini, DSA'nın seçim kapasitesini artırabileceğini ve gelecekte partiden ayrılmaya hazırlanabileceğini savundu.

Ne tür bir parti?

DSA'nın bir parti haline gelmesi fikri, seçim stratejisi konusunda birbirleriyle şiddetli tartışmalar yürütenler de dâhil olmak üzere birçok meclis grubundan geniş destek görüyor. Ancak bu görünürdeki birlik, özellikle seçilmiş yetkililerle ilişkileri olmak üzere, böyle bir partinin nasıl olması gerektiği konusunda ciddi gerilimleri ve anlaşmazlıkları gizliyor. Bir asır veya daha önce Sosyalist Parti'nin tartışmalarına benzer şekilde, bugünkü DSA liderleri de grubun seçim stratejisinin ne olması gerektiği konusunda çok farklı ve bazen de birbiriyle bağdaşmayan görüşlere sahipler. En açık şekilde, sadece parti olma veya parti haline gelme fikri etrafında birlik olmak, partinin ve seçilmiş yetkililerinin özellikle birlikte nasıl çalışması gerektiği konusunda mutlaka bir fikir birliğine yol açmaz.

Ancak herhangi bir sosyalist seçim projesinin uygulanabilirliği hem kendi kontrolünde hem de kontrolü dışındadır. Sosyalist Parti'nin seçim kazanma aracı olarak çöküşü, DSA'nın sahip olmadığı güçlü rakip sol partilerden etkilenmiştir. Dahası, ülkenin seçmenleri sosyalizme neredeyse hiç olmadığı kadar olumlu ve açık bir tutum sergiliyor. Ancak Sosyalist Parti'nin faaliyet gösterdiği dönemde var olmayan Demokrat ve Cumhuriyetçi partiler arasındaki kutuplaşma da seçmenleri daha partizan ve yeni seçeneklere daha az açık hale getiriyor. Demokrat seçmenler ön seçimlerde sosyalistlere oy vermekten memnun olabilirler, ancak aynı aday başka bir çizgide yarışırsa ona oy vermek istemeyebilirler. Dolayısıyla DSA'nın yeni bir parti olma mücadelesi hala devam ediyor ve kesinlikle bitmedi.

Bir Koalisyon Parti Oluşturduğunda: Sosyalist Bir Gelenek

Debs ve Thomas dönemlerindeki Sosyalist Parti ve günümüzdeki Amerika'nın Demokratik Sosyalistleri, yoğun hizipçilik geleneğini paylaşmaktadır. Bu iki ulusal siyasi oluşum, ideolojik, bölgesel, kuşaksal ve etnik çizgileri aşan resmi ve gayri resmi alt gruplara bölünmüştü. Her iki grup da özünde koalisyonlardı, yüksek düzeyde birleşik örgütler değillerdi. ABD siyasetindeki çok farklı anti-kapitalist eğilimleri tek bir çatı altında bir araya getirdiler.

Günümüzde, örgütlü eğilimler olarak bilinen bazı DSA grupları, zaman zaman ücretli personele, yayınlara ve hatta ulusal toplantılara sahip. Hatta bazılarının, DSA'nın en zayıf olduğu dönemdeki kadro ve liderlik sayısına eşdeğer sayıda üyesi ve lideri bulunuyor. Başka bir deyişle, bazı gruplar, 2000-2015 yılları arasındaki DSA'nın aktivist sayısı ve siyasi etkisi açısından ondan daha güçlü veya ona eşdeğer olabilirdi.

DSA'yı bugün anlamak için, bu grupların büyük ölçüde kendi içlerinden oluştuğunu kavramak çok önemlidir; tıpkı eski Sosyalist Parti'nin fraksiyonları gibi. Bu durum, söz konusu iç grupların DSA dışındaki gruplardan ve diğer uluslararası geleneklerden de üyeler alması durumunda bile geçerlidir. İki ABD sosyalist örgütünün benzerliklerini birleştirmek, günümüz DSA demokrasisinin ve karar alma süreçlerinin nasıl işlediğini anlamaya yardımcı olacaktır. Çünkü bu iç çıkar gruplarının nasıl etkileşimde bulundukları ve DSA'nın programlamasını ve algısını nasıl etkiledikleri, DSA'nın gerçekte nasıl işlediğini anlamak için kritik öneme sahiptir.

Sosyalist DNA'daki Fraksiyonlar

Sosyalist siyasetteki hizipçilik yalnızca ABD'ye (veya genel olarak sola) özgü değildir. Ancak benzersiz bir tesadüf, hem Amerika Sosyalist Partisi'nin hem de Amerika'nın Demokratik Sosyalistleri'nin iki sosyalist grubun birleşmesinden doğmuş olmasıdır. Birincisi için, Sosyalist İşçi Partisi (SLP) ve Amerika

Sosyal Demokrasisi üyelerinin bir araya gelerek yeni bir parti kurması söz konusuydu. İkincisi için ise, Demokratik Sosyalist Örgütlenme Komitesi ve Yeni Amerikan Hareketi'nin yasal olarak birleşmesiyle DSA kuruldu.

Bu birleşmeler, sosyalist güçleri kitlesel bir oluşumda birleştirerek hizipçiliğin üstesinden gelmeyi amaçlıyordu. Örneğin Morris Hillquit, kendisinin ve yoldaşlarının SLP'yi terk etmelerinin nedenini açıkça şöyle ifade etti: "SLP, partiye üyeliği seçilmiş azınlığın ayrıcalığı olarak görmeye alışmıştı ve kitlelere açmak konusunda oldukça isteksizdi" (Hillquit 1971, s. 295).

Hillquit gibi kişiler bir partiden ayrılmış olsalar da, hizipsel tartışmaların ve hizipçiliğin bir parçası olmaktan vazgeçemediler. Hillquit'in, kendisi gibi avukatları da içeren SLP içindeki grubu, sürekli yer değiştirdikleri ve sanık aleyhindeki kararların neredeyse önceden belirlendiği kanguru mahkemelerine atıfta bulunulduğu için alaycı bir şekilde "[Kangurular](#)" olarak adlandırılıyordu. Sosyalist Parti, kuruluşundan itibaren bu bölünmeleri DNA'sında taşıyordu. Başlıca tartışmalar arasında seçim ve işgücü stratejileri, partinin merkezileşmesi ve merkeziyetçilikten uzaklaşması, geniş ABD ve küresel sosyalist hareketlerle nasıl ilişki kurulacağı gibi birçok konu yer alıyordu.

Eğilimler Resmileşiyor

İç oluşumlar farklı isimler aldı. Debs döneminin en ünlülerinden bazıları, "evrimci sosyalizmi" savunan ılımlı "sarılar" (parti başkanları Victor Berger ve Oscar Ameringer'in grubu gibi) ve "isyancı sosyalizme" daha yakın olan "kırmızılar" (Eugene Debs ve "Büyük" Bill Haywood dâhil) idi (Green 1978, s. 48). "Sarılar" partinin merkezileştirilmesini, Amerikan İşçi Federasyonu'nun (AFL) "içeriden sıkılmasını" (yani AFL içinde reform yapmak için çalışmayı) ve Sosyalistlerin hükümete seçilmesini savundu. "Kırmızılar" ise merkeziyetçilikten uzaklaşmaya meyilliydi ve Dünya Sanayi İşçileri Birliği'ne sempati duyuyor ve aktif olarak yer alıyordu. Bu iki geniş kamp içinde ek farklılıklar da dikkat çekiciydi. Örneğin, kâğıt üzerinde "merkezci" ortodoks Marksizmi işçi ve siyaset konularında kızılara yakın olan Hillquit, çoğu zaman kendi nedenleriyle Berger ve müttefikleriyle daha yakın bir çizgide yer aldı (Kipnis 1952, s. 184).

1930'larda Norman Thomas dönemine gelindiğinde, yeni iç gruplaşmalar oluşmuştu: Merkezçiler, Eski Muhafızlar ve Militanlar. Merkezçiler önemli bir eğilim olarak varlığını sürdürdü ve Thomas onlara daha sempati duyuyordu, ancak resmen üyesi değildi. Eski Muhafızlar, sarıların torunlarıydı ve üç eğilimin en ılımlısıydı. Militanlar ise, Komünist hareketin unsurlarını taklit etmeye daha yatkın, ancak tamamen kopyalamayan, sosyalizme giden yolun radikal versiyonlarıyla daha uyumluydu (Fleischman 1964, s. 128). Tarihin gösterdiği gibi, bu bölünmeler uzun vadede değişmez veya kalıcı değildi. (Örneğin, Eski Muhafızların büyük bir kısmı 1930'ların başında Sosyal Demokrat Federasyonu kurmak için ayrıldı, ancak yirmi yıl sonra Sosyalist Parti'ye yeniden katıldı. On beş yıl sonra parti kalıcı olarak tekrar bölündü.) Kayıtlar ayrıca, bir sosyalist kolektifi sadece "sağ" ve "sol" kanatlara ayırmanın aşırı basitleştirici olduğunu da göstermektedir. Bunun yerine, daha ılımlı ama sol görüşlülerden daha radikal ve devrimciye kadar uzanan, farklı inanç ve değer eksenleri boyunca bir yelpaze olarak görülmelidir.

Sol ve Sağın Ötesinde

ABD'deki kitlesel sosyalist örgütlenme yapısının genellikle bir inanç sürekliliği içerdiği görüşünün mükemmel bir özeti, James Weinstein'ın (1967, s. 4) Jesse Wallace Hughan'ın araştırmalarına ilişkin bu özetinde bulunabilir:

Sosyalist Parti, "ne iki karşıt kampa ne de bir dizi savaşıran gruba bölünmüştü." Bunu, "parti basını, ifade özgürlüğü mücadelesi veya işçi çatışması gibi girişimlerde tüm grupların oy birliğiyle işbirliği yapması" ile gösterdiğini yazdı. Yine de, soldaki devrimcilerden sağdaki

konstrüktivistlere doğru “yavaş bir geçiş” olduğunu, aradaki grupların özelliklerinin “nadiren kesin ve her zaman değişen” ve “üyelerinin karşılıklı eleştirilerde bulunduğu”nı kabul etti.

Bu karmaşık yapıyı somutlaştıran bir kişi Kate Richards O'Hare idi. O'Hare, Debs gibi Orta Batılıydı ve sosyal değişime yönelik diğer alternatiflerin yetersiz olduğunu gördükten sonra sosyalist oldu. O'Hare ve kocası farklı eyaletlerde seçim kampanyaları yürüttüler ve kısa sürede partinin ülke çapındaki önde gelen sözcülerinden biri oldu. Siyasi pragmatizmi onu Ameringer'e yaklaştırdı, ancak parti faaliyetlerinin bölgesel olarak merkezileştirilmesini savunanlarla aynı fikirde olduğunu fark etti. Ve kendisini feminist olarak tanımlamasa da, cinsiyeti ve Great Plains (Büyük Ovalar) yakınlarındaki yetiştirilme tarzı, Berger ve Hillquit gibi aksi takdirde aynı fikirde olabileceği erkekler tarafından O'Hare'i uzaklaştırmak için kullanıldı (Miller 1998, s. 570).

O'Hare'i tek bir fraksiyon kategorisine yerleştirememek, günümüzdeki DSA'nın karmaşık yapısına da yansımaktadır.

DSA'nın ulusal düzeyde seçilen liderleri, O'Hare gibi bağımsızlardan ziyade, gruplar halinde oluşturulan ayrı iç oluşumların temsilcilerinden oluşmaktadır. Resmi olarak Ulusal Siyasi Komite (NPC) adı verilen bir organın parçası olan liderler, iki yılda bir yapılan kongrelerde delegeler tarafından seçilir. NPC'nin mevcut üyelerinin neredeyse tamamı gruplar halindedir (üyelerin büyük çoğunluğunun aksine). Bu nedenle, bu liderler genellikle kendi yetkileri doğrultusunda değil, iç oluşumlarıyla görüşükten sonra oy kullanırlar. DSA'da, bu farklı grupların resmi yönetim koalisyonları oluşturduğu bir parlamenter sistem yoktur. Ancak DSA grup yayınlarında NPC'deki "çoğunluk" ve "azınlık" tartışmalarına rastlarsınız. Bununla birlikte, bu gruplaşmalar göründükleri kadar kalıcı veya sabit değildir. NPC'de çoğunluğu oluşturan grupların birleşimi farklılık gösterebilir; bazı gruplar siyasetçilerin hesap verebilirliğiyle ilgili iç seçim sorularında hemfikir olabilirken, uluslararası politika konusunda farklı görüşlere sahip olabilirler. Hughan'ın Sosyalist Parti hakkında belirttiği gibi, DSA da uygun koşullar altında oy birliği ve birlik içinde hareket edebilir.

Koalisyon Birliği: Heyecan ve Fırsat Bölünmeleri Nasıl Aşar?

Debsçi Sosyalist Parti ve son on yılda DSA, yasal anlamda tekil siyasi oluşumlar olmakla birlikte, pratikte koalisyonlardı. DSA'nın fikir, fraksiyon ve lider çeşitliliği, partinin veya örgütün söylem ve yaşamında her zaman çatışmanın hakim olduğu anlamına gelmez. Aslında, programlama kararlarına yol açan demokratik uygulamalar birlik oluşturabilir. Mevcut politika ve fırsatlar etrafındaki bu kampanyalar ve yönelimler, birliği ve iç uyumu güçlendirerek gerilimleri ve parçalanma olasılıklarını azaltabilir.

Genel olarak, her sosyalist oluşumun koalisyonla dayalı yapısı, siyasi farklılıklar etrafında kurulan fraksiyonlar ve grupların ötesine geçer. Hem geçmişteki Sosyalist Parti'de hem de günümüzdeki DSA'da, ulusal komiteler bağımsız hareket eder ve yönlendirme ve programlama üzerinde etki uygular. 1910'lu yıllarda bir dönem Sosyalist Parti'nin üyelerinin yaklaşık yarısı yabancı dil federasyonlarının üyesiydi. Bu etnik birlikler, özellikle Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra baskın hale geldi ve partinin Rus Devrimi'ne olan sempatisi de dâhil olmak üzere birçok kararını ve yönelimini şekillendirdi.

Üyelerin önemli bir kısmı sonunda yeni ortaya çıkan Komünist harekete katıldı. DSA'da, işçi ve uluslararası gruplar gibi bazı ulusal gruplar, zaman zaman kendi açıklamalarını yayınlayabilen ve ulusal örgütün pozisyonlarını büyük ölçüde etkileyebilen yarı bağımsız bir güce sahipti. Bu gruplar ayrıca, en üst düzey seçilmiş liderlik ve personel dışında DSA adına ortaklarla da çalışmaktadır.

Sosyalist Parti'nin ilk on yılı aşkın bir döneminde, artan üye sayısı, seçilmiş yetkililerin sayısı, sendikalarındaki etkisi, ilham verici kültürel çalışmaları ve daha birçok faktör, bir coşku duygusunu beslemeye ve bölünme tehdidini önlemeye yardımcı oldu. Ancak hükümet baskısı ve yeni kurulan Sovyetler Birliği etrafındaki bölünmeler, Sosyalist Parti'nin kopmalardan kaçınamaz hale gelmesine neden oldu. Sosyalist Parti, yalnızca [yeni kurulan iki Komünist partiye](#) (ki bunlar sonunda birleşti) üye kaybetmekle kalmadı, aynı zamanda kısa ömürlü bir İşçi Partisi'ne de zemin kaybetti. Her iki yöndeki üye göçü, yanlış sosyalist ilkelere sahip olmasından değil, çoğu zaman (İşçi Partisi bölünmesinde olduğu gibi) hizipsel anlaşmazlıkların Sosyalist Parti'yi siyasi çalışma için uygunsuz hale getirmesinden kaynaklanıyordu.

DSA'nın yeni versiyonunda, birliğin ilk dalgası, yeniden doğuşunun koşullarını yaratan siyasi anda görülebilir: Bernie Sanders'ın iki Beyaz Saray kampanyası. Sanders'ın başkanlık adaylıkları, binlerce kişiyi DSA'ya çeken demokratik sosyalizmin profilini yükseltmekle kalmadı, aynı zamanda Herkes İçin Sağlık Sigortası gibi konuları da ana akıma taşıdı. Bu reformlar için yapılan kampanyalar da DSA ve politika platformu için heyecan yarattı. Bu ortam, örgütün, çoğu zaman oldukça kamuoyuna açık muhalefet ve tartışma dönemlerinde bile bir arada kalması için gereken ivmeyi ve umudu yarattı. Örneğin, DSA'nın 2020'de Sanders'ı desteklemesi, ilk yarışına göre daha karmaşık ve çok daha az oybirliğiyle gerçekleşti; ancak demokratik bir süreç sonucunda örgüt sonunda bir araya geldi ve onun için yoğun bir kampanya yürüttü.⁵

Örgütün birlikteliği, Sanders'ın Nisan 2020'de ön seçimlerden çekilmesinden bu yana inişli çıkışlı bir seyir izledi. DSA, 2020 yazındaki George Floyd protestolarını ve Siyahilerin Hayatı Değerlidir (Black Lives Matters) ayaklanmasını destekleme konusunda birleşmişti. Ancak 2020 genel seçimleri ve daha da önemlisi, Joe Biden'ın başkanlığı ve siyasi gündemine nasıl yaklaşılabileceği, sık sık hararetli tartışmalara konu oldu. Sanders ve Alexandria Ocasio-Cortez gibi ülkenin en önde gelen demokratik sosyalistleri, Biden'ın genel seçim kampanyasını ve ilk birkaç yıldaki iç politika gündemini açıkça desteklerken, DSA'nın kendisi başkana çok daha az destek verdi ve federal politikaya nasıl yaklaşılabileceği konusunda büyük ölçüde kararsız kaldı. Bunun istisnası, DSA'nın kampanyasını yürüttüğü ancak Senato'da başarısız olan ilerici işçi reformu yasasıydı (Örgütlenme Hakkını Koruma Yasası, diğer adıyla PRO Yasası). DSA'nın desteklediği diğer önemli yasa tasarıları, örneğin Herkes İçin Sağlık Sigortası (Medicare for All), fiilen ölü doğdu. DSA, hem kendi isteği hem de ulusal düzeyde etki yaratmak için çok küçük olması nedeniyle, Biden'ın politikalarını etkilemekten dışlandı.

Demir Kubbe'den 7 Ekim'e— DSA, Filistin'i Nasıl Destekleyeceğini Tartışıyor

DSA'nın Biden yönetimine baskı yapamaması veya onu etkileyememesi nedeniyle, örgütün kongre oylama kayıtlarının önemi daha da arttı. Bu durum özellikle Filistin ve ABD'nin İsrail'e desteğiyle ilgili konularda geçerliydi ve bu konular, örgüt tarihinin en dramatik hizip kavgalarından bazılarını dönüşecekti.

Jamaal Bowman, 2020'de DSA üyesi olarak ilk kez Kongre'ye seçilen bir eğitimciydi. Ancak DSA, Bowman'ı ön seçim kampanyasının sonlarına doğru destekledi ve zaferi büyük ölçüde, Ocasio-Cortez'in seçilmesine de yardımcı olan ilerici, ön seçim odaklı Justice Democrats (Adalet Demokratları) gibi grupların desteğine bağlıydı. Bowman kazandığında, yeni DSA döneminde New York'taki ikinci Kongre temsilcisi oldu.⁶ Ön seçimde tanınmış bir dış politika şahını olan Eliot Engel'i

⁵ DSA'nın başkanlık seçimlerine verdiği desteklerin tarihçesi ve bu desteklerin ardındaki kararların demokratik niteliği için lütfen Burnham/Elbaum/Poblet, 2022'deki "Democratic Socialists and the U.S. Presidency in the Neoliberal Era" başlıklı bölümüne bakınız.

⁶ Binbaşı Owens ve Jerold Nadler gibi birkaç kongre temsilcisi, 2016'dan önce DSOC ve DSA üyesiydi. Owens, Ocasio-Cortez'e kadar kongredeki son NYC DSA üyesiydi muhtemelen.

yendi ve özellikle İsrail hükümetine karşı Ortadoğu'ya yönelik standart ABD duruşundan hoş bir sapma oldu. Ancak bölgede, Bowman'ın dikkate alması gerektiğini düşündüğü, Engel'in dış ilişkiler hakkındaki görüşlerine hâlâ sempati duyan birçok seçmen vardı.

Bu durum, Bowman'ın İsrail'in füze savunma sistemi olan Demir Kubbe'nin finansmanına oy vermesiyle doruk noktasına ulaştı. Bowman Olayı olarak bilinen bu süreçte, DSA grupları, önde gelen aktivistler ve üyeler genel olarak, bu oylamanın demokratik normların ve kamuoyundaki tutumu ihlali edip etmediği konusunda bölünmüştü; zira DSA, diğer taleplerin yanı sıra İsrail'e tüm askeri yardımı kesmeyi amaçlayan Boykot, Yatırımlardan Vazgeçme ve Yaptırımlar (BDS) hareketini desteklemişti (bu tartışma, Alexandria Ocasio-Cortez'in de Demir Kubbe'nin finansmanına oy vermesiyle yakın zamanda yeniden gündeme geldi). Sonuç olarak, bazı kişilerin istediği gibi [Bowman DSA'dan ihraç edilmedi](#), ancak üyeliğini sessizce bıraktı ve 2022'de yeniden aday gösterilmedi. (Dikkat çekici bir şekilde, 2024'teki başarısız yeniden seçim girişiminde kendisine büyük destek veren New York DSA şubesine yeniden katıldı ve onlarla yakınlaştı.)

Bowman'ın ihraç edilmesinin başlıca savunucularından biri DSA'nın BDS Çalışma Grubu idi. BDS Çalışma Grubu'nun Bowman'a karşı yürüttüğü kampanya ve ulusal merkezden gelen taleplere uymaması ve bu taleplerle ilgili anlaşmazlıkları, yerel ve ulusal düzeylerde aylarca süren zorlu tartışmalara yol açtı. Çalışma grubu, NPC'de kılpayı bir oylamayla sonunda feshedildi ve çalışmaları DSA'nın Uluslararası Komitesine devredildi. Sonunda, BDS WG, bazı DSA şubelerinin sağladığı kamuoyu desteğiyle protesto ederek örgütten ayrıldı.

Bu, İsrail ve Filistin'i işgali hakkındaki tartışmalar nedeniyle bir grubun DSA'dan kamuoyu önünde ayrıldığı son olay değildi. 7 Ekim'de Hamas'ın İsrail'e saldırısı ve ardından Gazze'de yaşayan Filistinlilere karşı İsrail'in yürüttüğü ağır askeri savaşın ardından, DSA, İsrail'e daha sempati duyan ve Hamas gibi siyasi partileri Filistinlilerin meşru liderleri olarak görmeye daha az eğilimli olanların kamuoyu önünde ayrılmasına tanık oldu. Bu örneklerden biri, saldırıdan bir ay sonra [uzun süreden beri DSA üyesi olan 24 kişinin kamuoyuna duyurdukları istifa mektubuydu](#). Bu mektup, DSA'daki bazı kişilerin kongre oylamaları (Biden'in demiryolu grevini durdurma çabası da dâhil olmak üzere) üzerindeki seçim disiplinine yaklaşım biçimleriyle ilgili anlaşmazlıkları içeren iki paragraf içeriyordu, ancak kalan sayfalar, DSA'nın kaybedilen İsrail hayatlarına yeterince empati göstermediği ve örgütün otoriter rejimlere karşı algılanan yumuşaklığına ilişkin genel eleştirileri kapsıyordu.

DSA'dan ayrılımların her ikisi de -BDS Çalışma Grubu üyelerinin oluşturduğu fraksiyon ve Siyonizme daha fazla sempati duyan kıdemli DSA üyeleri- yeni DSA hakkında iki temel gerçeği ortaya koymaktadır:

1. Yeni DSA'daki gruplar ve ortaklar değişebilir, ancak Filistin dayanışması gibi programlar devam edecektir.
2. Bu anlaşmazlıklar büyük ölçüde, siyasete nasıl yaklaşılacağına dair önemli stratejik görüş ayrılıklarından kaynaklanan içsel, "içeriden" mücadelelerden doğmuştur. DSA'dan ayrılan her iki grup da, DSA politikasını etkileyerek bölünmeleri körüklemeye çalışan dışarıdan kişiler değil, bireysel üyeler olarak örgütte aktifti.

İnsanlar, mevcut demokratik süreç aracılığıyla hedeflerine artık ulaşamayacaklarını hissettiklerinde ayrılırlar.

Sızmacılık — Gerçek ve Hayali

İç çekişmeler ile sözde "dış kışkırtıcılar" arasındaki bu ayrımın önemi, ABD solunda küçük grupların daha büyük gruplara blok halinde girmesinin gerçek tarihinde yatmaktadır. Bu uygulama genellikle

“sızmacılık” (entrizim) olarak adlandırılır. Solcu tarihçi [Maurice Isserman, içeri sızanları](#) "daha büyük ve daha gevşek örgütlenmiş oluşumların inançlarını paylaşmayan, sıkı bir şekilde örgütlenmiş gruplar olarak tanımlamış ve bu gruplara katılarak, mümkünse onları ya yıkmayı ya da orijinal üyelerin ruhu ve amacına aykırı amaçlar için ele geçirmeyi hedeflemişlerdir."

DSA'ya sızma girişimleriyle ilgili endişeler, özellikle 1960'larda Maoistlerin Demokratik Toplum için Öğrenciler (SDS) grubuna girerek grubu daha radikal hale getirme amacını hatırlayanlar arasında çok güçlüdür. SDS'ye yapılan bu sızma girişimleri, SDS'yi ilan ettiği programda daha devrimci hale getirmeyi başarmış, ancak aynı zamanda onu hızla yok etmiştir.

Partiye sızmanın tehlikelerinden korkanlar, 1930'lardaki Amerikan Sosyalist Partisi deneyimini örnek gösteriyorlar. 1936'da, ABD Troçkist hareketinin unsurları bir blok halinde Sosyalist Partiye girdi. Bu girişimleri başarısız oldu, çünkü iki yıl içinde üyeleri geri çekildi veya ihraç edildi. Ancak bu manevra, partinin daha muhafazakâr kesimlerinin ayrılarak Sosyal Demokrat Federasyonu'nu kurmasına yol açtı (ki bu federasyon, kaderin ironik bir cilvesiyle, daha önce şiddetle karşı çıktıkları Komünistlerle - yeni Amerikan İşçi Partisi gibi yerlerde - birlikte çalışmaya başladı). Sosyalist Parti bu olaydan sonra gücünü ve etkisini asla geri kazanamadı ve sonraki on yıllar boyunca gerilemeye devam etti.

Ancak bu deneyimler, ABD'deki demokratik sosyalist örgütler için kuraldan çok istisnadır. Açıkça belirtmek gerekirse, Socialist Alternative (Sosyalist Alternatif) gibi gruplar [tarafından DSA'ya karşı sızma kampanyaları önerilmiş ve denenmiştir](#), ancak bu girişimler daha küçük olan bu örgüt için pek bir başarı getirmemiştir.

DSA'da yaşananlar, sızma girişiminden ziyade, planlanmamış bir sol kanat yeniden yapılanmasıdır. Sol kanat yeniden yapılanması, mevcut radikal yapıların yeni bir oluşum altında yeniden gruplandırılması ve mevcut sol stratejinin alternatif bir yönelime dönüştürülmesi yoluyla daha güçlü bir solun mümkün olduğu fikridir. Son yıllarda diğer sol grupların yüzlerce emektarının DSA'ya katılmasıyla, bu durumun bir kısmı, biraz düzensiz de olsa, gerçekleşmiştir. Ancak bunu bireysel olarak yapmışlardır ve genel olarak bu eski emektarlar DSA'nın liderliğinde resmi görevlere ulaşmamış veya bu görevleri aramamışlardır.

Dahası, mevcut sosyalistlerin birçoğu yeni DSA'ya katıldıktan sonra siyasi görüşlerini değiştirdi. Bunun en önemli örneklerinden biri International Socialist Organization'ın (ISO-Uluslararası Sosyalist Örgütü) eski üyeleridir. ISO, 2019'da dağılan, yaklaşık 500-1000 üyeli, kadro tabanlı, demokratik-merkezci Troçkist bir gruptu. Eski üyelerinin çoğu daha sonra DSA'ya katıldı, ancak şimdi çeşitli gruplarda ve projelerde yer alıyorlar; bazılarının siyasi görüşleri artık ISO'dan çok eski DSA'ya benziyor. Kısacası, aynı dış eğilimden gelseler bile, DSA'ya giren uzun süreli sosyalistler için tek bir yol yoktu.

Dışsal Özelliklerle Sahip İçsel Fraksiyonculuk

DSA'nın hizipçiliği yerleşiktir. Basitçe söylemek gerekirse, bölünmeler ve tartışmalar büyük ölçüde DSA'nın dışından değil içinden kaynaklanıyor. DSA'ya katılmadan önce uzun süre başka örgütlerin üyesi olan yüzlerce üyeye ek olarak, on binlerce üye DSA'da sosyalist örgüt üyesi olmak şöyle dursun, siyasi bir örgütte ilk deneyimini yaşadı. Bu iki grup birbirleriyle etkileşim halindedir ve parti toplantılarının birçoğunun hem çağdaş hem de tarihi dış etkileri vardır. Her gruplamanın kendine özgü bir geçmişi vardır.

Aşağıdaki liste, günümüzde ulusal liderlik için yarışan örgütteki en büyük grupların bazı nüanslarını, özellikle de işçi ve seçim pozisyonlarına odaklanarak yakalamayı amaçlamaktadır. (Lütfen ilgili grup veya aday listesi hakkında daha fazla bilgi edinmek için mevcut kamuya açık bilgilere ait bağlantıları inceleyin.)

aktivistleri ve bağımsız bir siyasi parti kurmakla ilgilenenler de dâhil olmak üzere dış etkiler arasında, politikalarına benzer mevcut ve eski sosyalist gruplar arasında Solidarity (Dayanışma) ve 1970'lerdeki International Socialists (Uluslararası Sosyalistler) sayılabilir.

çalışmalarına daha az dâhil olurlar, ancak üyeler DSA'nın seçilmiş üyeleri için bazı kampanyalara katılırlar.

ve şu anda Uluslararası Komite'nin eş başkanlığını yürüten Emerge, uluslararası ve kölelik karşıtı politikalara öncelik veriyor ve sınıf mücadelesi seçimlerini destekliyor. Seçim pusulalarındaki sıra meselesinden ayrı olarak gördükleri parti benzeri bir örgütlenme kurmayı amaçlıyorlar. Sendika aktivizminde taban odaklı bir yaklaşımı destekliyorlar, ancak bunu geleneksel işçi oluşumlarından dışlanan işçileri de içeren daha geniş bir sosyalist emek stratejisinin bir parçası olarak görüyorlar.

[Bread & Roses](#) (Ekmek ve Gül): Bu grup, kökenlerini DSA'nın üye sayısındaki patlamadan önce, 2010'ların başlarında kurulan Left Caucus'a (Sol Grup) dayandırıyor. Bread & Roses, kurulduğundan beri sürekli olarak NPC'de sandalye elde etti ve şu anda üç sandalyeye sahip. Grup, özellikle işçi hareketinde çalışanları, özellikle de sıradan işçileri kendine çekiyor. Birlik

[Commie Caucus](#) (Komünist Grup): Bu, DSA'ya katılmadan önce Kaliforniya'da birlikte çalışan ve daha sonra DSA içinde ve dışında örgütleyici bir grup olarak faaliyet gösteren, kendilerini komünist olarak tanımlayan kişilerden oluşan bir topluluktur. Grup, "işçi sınıfının dağınıklığı" olarak adlandırdığı sorunu ele almak için işçi ve kiracı hareketlerinde taban örgütlenmesine yoğun bir şekilde katılır. Sınıf oluşumunu teşvik etmenin bir yolu olarak iş yerinde ve mahallede günlük mücadelelere büyük önem verir. Grup üyeleri, sendikalar veya hareket örgütleri içindeki sol liderliğe veya seçim yarışmalarına daha az önem verirler. Diğer gruplara kıyasla DSA'nın seçim

[Emerge](#) (Ortaya Çıkış): Kendini geniş yelpazeli bir komünist grup olarak tanımlayan bu oluşum, 2018'de yalnızca New York şehrinde faaliyet göstermeye başladı ve 2025'te ulusal çapta genişledi. Grup, NPC'de çeşitli sandalyeler elde etti. Geçmişte

[Groundwork](#) (Zemin Çalışması): Kökleri, ekososyalizm ve Green New Deal (Yeşil Yeni Düzen) savunuculuğu gibi, ancak bunlarla sınırlı kalmamak kaydıyla, feshedilmiş iş oluşumlarına dayanan daha yeni gruplardan biridir. Groundwork'ün faşizm hakkındaki endişeleri ve daha esnek seçim ve çalışma stratejilerine olan bağlılığı, eski DSA'ya uyabilirdi. Ancak DSA'nın kitlesel üyeliğe sahip bir parti olması yönündeki açık arzusu ve kâr amacı gütmeyen kuruluşlara yönelik eleştirileri uymazdı. Groundwork'ün NPC'de beş üyesi bulunmaktadır, bunlardan biri de ulusal DSA eşbaşkanı Ashik Siddique'dir.

[Libertarian Socialist Caucus](#) (Özgürlükçü Sosyalist Grup) : 2017'den beri bu grup, DSA'da özgürlükçü sosyalist bir bakış açısını savunmaktadır; bu bakış açısı, kendisini devlete karşıt olarak tanımlamaktadır. Grup, seçilmiş sosyalistlerin DSA üzerinde etki kurmaması gerektiğine, bunun yerine bu görevlilerin örgüte karşı sorumlu olması ve konumlarını bağımsız işçi sınıfı gücü oluşturmak için kullanması gerektiğine inanmaktadır. LSC, işçi hareketinde doğrudan eylem ve karşılıklı yardımlaşmaya özel bir yer veren demokratik, militan sendikacılığı inşa etmek için kamusal sosyalist varlığın önemine inanmaktadır.

[Marxist Unity Group](#) (Marksist Birlik Grubu): Bu grup, tarihsel kökenlerini Alman sosyalist lider Karl Kautsky'nin Marksist geleneğine dayandırır. MUG, Debsçi Sosyalist Parti'deki birçok kişi için merkezi olan, seçimlerin yapılmasının önemi de dâhil olmak üzere, birçok pozisyonu savunmaktadır. MUG, bir parti organı olmasa da Cosmonaut dergisine yakındır ve ideolojik olarak Büyük Britanya Komünist Partisi'nden etkilenmiştir. MUG'un NPC'de üç üyesi bulunmaktadır.

[North Star](#) (Kutup Yıldızı): North Star büyük ölçüde 2016 öncesi dönemden DSA üyeleri tarafından kurulmuştur. Üyeler, DSA'yı oluşturmak üzere birleşen Yeni Amerikan Hareketi ve Demokratik Sosyalist Örgütlenme Komitesi, Yazışma Komiteleri (Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından sonra Komünist Parti'den - CPUSA - ayrılan bir oluşum), CPUSA ve diğer sol grupların yanı sıra daha yeni üyeler de dâhil olmak üzere çeşitli geçmişlerden gelmektedir. North Star, MAGA hareketine karşı bir halk cephesi oluşturmayı öncelikli hedef olarak görmektedir. DSA'nın Demokrat Parti ile ilişkilerinin felsefi bir ilke değil, taktiksel bir mesele olması gerektiğine inanmaktadır. North Star, Demokratlar ve diğer sosyalist olmayanlar da dâhil olmak üzere çok çeşitli siyasi adayları desteklemiştir. ABD tarihine ilişkin anlayışına dayanarak, North Star yeni bir parti kurmakla ilgilenmemektedir. NPC'de temsilcileri bulunmamakta ve 2025'te aday göstermediler.

[Red Star](#) (Kızıl Yıldız): Grubu San Francisco'da kurulmuş ancak ulusal bir grup haline gelmiştir. Kendini Marksist-Leninist olarak tanımlasa da, mevcut herhangi bir Komünist partiden bağımsızdır. Red Star, DSA'yı öncü bir partiye dönüştürmeyi amaçlamakta ve DSA'nın seçim stratejisini Demokrat Parti'ye çok yakın olmakla eleştirmektedir. Grup ayrıca DSA'nın işçi stratejisindeki "kuyrukçuluk" ve "reformculuk" olarak tanımladığı şeyleri de eleştirmiştir. Red Star'ın NPC'de ulusal eş başkan Megan Romer dâhil olmak üzere üç üyesi bulunmaktadır.

**SOCIALIST
MAJORITY**

[Reform & Revolution](#) (Reform ve Devrim): Bu grup, Troçkist bir oluşum olan Socialist Alternative'ten (Sosyalist Alternatif) ayrılıp DSA'ya katılan bir grup üye tarafından kuruldu. Bu üyeler, örgütlerinde kalmak isteyen diğer Socialist Alternative kadrolarının aksine, Marksistlerin sosyalist ana akımda örgütlenmesinin önemini savundular. Reform & Revolution'ın işçi ve seçim politikaları, taban militanlığını desteklemek ve yeni bir parti kurma planını savunmak gibi geldikleri geleneğe uygun düşünüyor. NPC'de iki üyeleri bulunmaktadır.

[Socialist Majority](#) (Sosyalist Çoğunluk): Bu grup, 2019 kongresi için örgütlenmeye başladı ve o toplantıdan bu yana NPC'de sandalye sahibi. Şu anda NPC'de dört sandalyesi var. Grup üyeleri büyük ölçüde, ancak tamamen değil, büyük şehirlerden geliyor. Üyeleri, sosyalist seçilmişlerin personeli olmak da dâhil olmak üzere seçim siyasetindeki rolleriyle tanınıyorlar. Bu nedenle, SMC, sosyalist görevlilere daha az disiplin uygulayan daha geniş bir seçim stratejisini destekleme eğilimindedir. SMC

üyeleri, işçi hareketine çeşitli şekillerde ve farklı rollerle katılırlar ve bir demokratik sendika stratejisini diğerine göre öncelikli görmezler. Dış müttefikler açısından, SMC, Maoist sonrası bir oluşum olan Liberation Road (Özgürlük Yolu) kadrosuna yakındır.

[Springs of Revolution](#) (Devrimin Baharları): Daha yeni iç oluşumlardan biri olan bu örgüt, kökenlerini Anti-Siyonist 2023 kongresi aday listesinden almaktadır. Ağ, uluslararası ve devrimci politikalara yoğunlaşmaktadır. İşçi stratejisi için, 2028 1 Mayıs'ını işçi hareketinin daha solcu unsurlarıyla planlamak ve DSA'yı devrimci sosyalistlerle birleştirmek için bir karar tasarısını desteklemektedir. Seçim politikası için ise, tüm DSA destekli adayların ulusal düzeyde desteklenmesi için aday onaylarında birleşik bir standart oluşturulması yönünde bir karar tasarısını desteklemektedir. İki mevcut üye dâhil olmak üzere dört NPC üyesi, Springs of Revolution listesinden seçilmiştir.

DSA'da burada listelenenlerden daha fazla parti grubu ve ilgi grubu bulunmaktadır. Bazı örgütlenmeler Tempest gibi yayınlar ve ulusal komiteler etrafında oluşan ağlar aracılığıyla gerçekleşmektedir; örneğin, küresel dayanışma çalışmalarına katılan üyeler genellikle bir blok olarak kendilerini savunurlar ve kendilerini bu şekilde tanımlarlar. Benim değerlendirmeme göre, geleneksel DSA dışından gelen gerilimler ve siyasi farklılıklar, sızmacılıktan çok, Sosyalist Partinin daha radikal unsurlarında da görülebilen Amerikan anti-kurumsal siyaset geleneği ve devrimci iyimserlikle ilgilidir.

Kuşaklararası

Amerika Birleşik Devletleri'nde siyasi çatışmaları kuşaklar arası terimlerle tartışmak klişe olarak değerlendirilebilir. Ve haklı olarak, bazen yönetici sınıf, emeklilik ve diğer sosyal yardımlarda yapılan reformlar gibi, kuşakları birbirine karşı bölmeye çalışır; bu yardımları şu anda bir yaş grubunun diğerine göre daha fazla aldığı bir durumdur. Bu nedenle, kuşaklar arası açıklamalara karşı temkinli olmak doğrudur, ancak bazen başka yerlerde bulunmayan gerçek bir açıklık sunarlar.

Kuşak gerilimlerini anlamak için, yeni DSA'nın dönüşümü sırasında meydana gelen büyük yaş değişimini kavramak gerekir. 2016'da Donald Trump'ın seçilmesinin ardından yeni üyelerin akınıyla birlikte DSA üyelerinin ortalama yaşı yarıya indi. Ortalama yaş 2013'te 67 iken, 2016 sonrası üyeler arasında yapılan ilk büyük ankette 33'e düştü. Daha önceki kuşak DSA üyeleri, kendilerinden daha yaşlı yoldaşların rehberliğinden yararlanabilirken, yeni gelen sosyalistlerin sayısının çok fazla olması, deneyimli üyelerin yaşadığı rehberliği yeniden sağlamayı imkânsız hale getirdi. [Deneyimli üyelerin rehberlik edebileceğinden çok daha fazla acemi sosyalist vardı](#). Bu kuşak farkı DSA'nın farklı gruplarının, özellikle de 2016'dan sonra DSA'ya katılan binlerce Y kuşağı ve Z kuşağı üyesinin ve 2016'dan önce örgütü oluşturan daha yaşlı Y kuşağı, X kuşağı ve Baby Boomer'ların çok farklı yaşam deneyimleriyle daha da kötüleşmiştir.

Büyük Toplum programları ve refah devletinin genişlemesiyle hükümeti iyilik için bir güç olarak gören eski kuşaklara, artık ezici bir çoğunlukla, yalnızca Obamacare gibi neoliberal reformları destekleyen hayal kırıklığı yaratan Demokrat yönetimleri veya Joe Biden dönemindeki COVID yardımı gibi zaman sınırlı sosyal demokrat çabaları bilen genç insanlar katıldı. Yaşam deneyimlerindeki bu farklılıklar, insanların aynı bilgilere sahip olsalar bile farklı stratejileri tercih etmelerine yol açtı. Sosyalist Parti'de, yaş grupları sendikal faaliyetlere veya tarım kampanyalarına odaklanmış olmalarına bağlı olarak farklılık gösterebiliyordu. Geçtiğimiz yüzyıl boyunca, farklı yaş gruplarından Sosyalistler, farklı yaşam deneyimleri nedeniyle ortak zemin bulmakta zorlandıkları için çatışma içinde bulunabiliyorlardı.

DSA'daki genç liderlerin [Biden'i desteklemesi için](#) baskı yapan eski üyeler ve müttefikler arasındaki gerginlikle paralellik gösteren bir şekilde, Irving Howe (1985, s. 55) 1930'larda partinin eski muhafızlarının militanları kendi hatalarının farkına varmaları konusunda nasıl başarısız olduklarını şöyle anlatmıştır:

Ancak sözleri çoğunlukla doğru olsa da, melodisi çoğunlukla yanlıştı. 1930'ların başlarındaki kaotik atmosferde, eski muhafız sosyalistler yeni veya alışılmadık olan her şeye tepkiszdi. İsyan etme isteğini kaybetmişlerdi; bu, sosyalistlerin doğuştan gelen bir hak olarak sahip olması gereken bir şeydi. 1933'te Amerikan yaşamında genç bir insanı "solculuğun" aşırılıklarına iten şeyin ne olduğunu anlamakta başarısız oldular.

Daha önce bahsedilen New Republic'te yayımlanan, DSA'nın yirmi dört üyesinin kamuoyuna açık istifasına gençlerin imza atmaması da benzer bir temayı ortaya koyuyor. Daha genç üyeler bazı argümanlara sempati duysalar bile, İsrail hükümetlerinin ve Filistin direniş liderliklerinin yaşam süreleri boyunca edindikleri yeni yönelimler, aynı duruma farklı bir tutumla yaklaşmalarını şüphesiz şekillendiriyor. Sonuçta hizipsel kavgalara dönüşen olaylar, genellikle farklı kuşak deneyimlerinden kaynaklanan, bir sorunu farklı şekillerde görme biçiminden doğar.

Bu bölümde anlatılanların hiçbiri, DSA'nın iç çekişmelerinin zararsız olduğu anlamına gelmez. Bunlar oldukça yıkıcı olabilir. Ayrıca DSA'nın gelecekte hızlı bir düşüş veya olası bir çöküşle karşılaşmayacağı da garanti edilemez. Açık olan şey, DSA'nın keskin ve hatta zaman zaman acımasız demokratik kültürünün, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki çok eğilimli sosyalist örgütlerin tarihiyle uyumlu olduğudur.

Sonuç

Bugün, Amerika'nın Demokratik Sosyalistleri'ndeki (DSA) en büyük siyasi ayrılık, seçim politikasına nasıl yaklaşılacağı konusundadır. DSA kendi seçim listesine sahip olmak istiyor mu? Eğer öyleyse, nasıl ve ne zaman? Dahası, solcu seçilmiş yetkililerin kendi sosyalist örgütlerine karşı hesap verebilirliğinin rolü nedir? Bir yüzyıldan biraz daha uzun bir süre önce, Amerika Sosyalist Partisi (SP) sadece ikinci

soruyla boğuşuyordu, çünkü kendi adaylarını sadece kendi listelerinde çıkarmak tartışmasızdı. SP ise, özellikle meslek sendikacılığı ile endüstriyel sendikacılık arasındaki dengeyi nasıl kuracağı konusunda mücadele ederek, örgütlü işçi sendikaları ve federasyonlarıyla nasıl ilişki kuracağı konusunda daha fazla bölünmüştü. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki geçmişteki sosyalist siyasi ayrılıkların bazıları, kamu görevinde bulunan yoldaşların hesap verebilirliği gibi, bugün de devam ederken, diğer sorular ortadan kalktı ve yenileri ortaya çıktı. Beş yıl sonra DSA'nın temel anlaşmazlığının ne olacağını kim bilebilir? Seçim listesi sorunu çözülebilirken, bir diğeri parti sorusundan daha önemli hale gelebilir.

Bununla birlikte, Amerika Birleşik Devletleri'nin bir gerçeği değişmeyecektir: tüm siyaset yereldir. Yaklaşık 50 eyaleti kapsayan bir örgüt ve küresel sosyalizm hareketinin bir parçası olan DSA, yerel örneklerinin neredeyse tamamı gibi, aktivizminin ve en büyük etkisinin büyük ölçüde örgütlendiği kent ve kasabalarda hissedileceğini biliyor - ulusal siyasette değil. Ancak yerel başarı kendi kendine yeten bir şey değildir. New York'lu sosyalistlerin seçilmesi, ulusal siyaset ve umutlar üzerinde yayılma etkileri göstermiştir. New York Kongre Üyesi Alexandria Ocasio-Cortez (AOC) gibi isimler, önce yerel seçimleri kazanmadan başkanlık umutlarına sahip olamazlar.

Siyasetin tamamı yerel olsa da, Amerika Birleşik Devletleri'nde yaklaşan başkanlık yarışı, iyi ya da kötü, önümüzdeki yıllarda siyasi tartışmalara damgasını vuracak. DSA, 2028'de bir başkan adayını desteklemeye kararlı. Bu AOC mi olacak? Yoksa başka bir kadro adayı mı? Yine, bunu sadece zaman gösterecek.

Benzer şekilde, işçi hareketinin DSA'nın programındaki merkezi rolü sarsılmaz olacaktır. Ancak sendika üyeliği azalmaya devam ederken, özellikle de federal toplu pazarlık hakları tehlike altındayken, örgütün işçi stratejisi nasıl uyum sağlayacak? Mevcut federal hükümet, kendisinden önceki Başkan Ronald Reagan hükümeti gibi, işverenlere açık bir mesaj gönderiyor: Sendikaları ezmede arkanızdayız. DSA üyeleri işçi hareketinde taban gücünü artırmaya devam edecek, ancak tüm sendikacılar, böylesine güçlü bir muhalefet karşısında herhangi bir işçi hareketini, hele ki sosyalist bir hareketi nasıl inşa edecekleri konusunda zor sorularla yüzleşmek zorunda kalacaklar.

Sonuç olarak, DSA'nın iç grupları varlığını sürdürecektir ve önümüzdeki yıllarda karar alma süreçlerine hâkim olacak. Neredeyse kesin olarak aralarında yeni ittifaklar kurulacak, yeni gruplar oluşacak ve bazıları dağılabilir. DSA, on yıllardır olduğu gibi, sadece demokratik sosyalistlerin değil, Amerika Birleşik Devletleri solunun bir koalisyonu ve buluşma yeri olmaya devam edecek. Bugün DSA'yı oluşturan farklı görüşlere sahip solcular, tıpkı kendisinden önceki SP gibi, soruları ve tartışmaları çözmek için birlikte çalışmak zorunda kalacaklar. Fırsatlar ve zorluklar en iyi şekilde birlikte ele alınır, ayrı ayrı değil. Sosyalist çadırı bir arada tutmanın en iyi yolu, örgütsel oy birliği değil, demokratik birlik olacaktır.

Kaynakça

Ackerman, Seth: "A Blueprint for a New Party/" Jacobin, 23 (2016): 101-111.

Arlook, Ira, et al.: "An Open Letter to the New New Left From the Old New Left," The Nation, April 16, 2020.

Barclay, Bill, Leo Casey, Jack Clark, Richard Healey, Deborah Meier, Maxine Phillips, Chris Riddiough and Joseph M. Schwartz: "The Dangers of Factionalism in DSA," In These Times, March 30, 2021.

Barrett, James R.: Russian Revolution and CPUSA, <https://rosalux.nyc/what-went-wrong>

Blanc, Eric: "The Ballot and Break." Jacobin, <https://jacobin.com/2017/12/democratic-party-minnesota-farmer-labor-floyd-olson>

Buhle, Mari Jo, Paul Buhle, and Dan Geogarakas: Encyclopedia of the American Left. Oxford University Press, 1998.

Burnham, Linda, Max Elbaum, and Maria Poblet: Power Concedes Nothing: How Grassroots Organizing Wins Elections. OR Books, 2022.

Casey, Leo, et al.: "Out of Loyalty to Democratic Socialism: Why We are Leaving DSA." The New Republic, November 9, 2023.

Davis, Mike: Prisoners of the American Dream. Verso, 2018.

Democratic Socialists of America: 2019 DSA National Convention Results.

Democratic Socialists of America: 2023 DSA National Convention Results.

Democratic Socialists of America: Convention Compendium, 2025 DSA National Convention.

Democratic Socialists of America: National Electoral Committee Report to the [2019] DSA National Convention.

Democratic Socialists of America: Resistance Rising: Socialist Strategy in the Age of Political Revolution.

Democratic Socialists of America: National Electoral Commission. Past Endorsements.

Dreier, Peter: The 100 Greatest Americans of the 20th Century. The Nation Books, 2012.

Dubofsky, Melvyn: We Shall Be All: A History of the Industrial Workers of the World. Quadrangle, 1969.

Duhalde, David: "Socialist Across Generations: We Need to Talk." Democratic Left, March 21, 2021.

Featherstone, Liza: "A Century Ago, Socialists Represented New Yorkers in State Government." Jacobin, <https://jacobin.com/2020/07/history-socialism-new-york-dsa-state-assembly>

Fleischman, Harry: Norman Thomas. WW Norton Company Inc., 1964.

Fletcher Jr., Bill: Interview with David Duhalde, July 7, 2025.

Green, James: Grassroots Socialism. Louisiana State University Press, 1978.

Hillquit, Morris: History of Socialism in the United States. Dover, 1971.

Hillquit, Morris: Socialism Summed Up. The H.K Fly Company Publishers, 1911.

Howe, Irving: Socialism and America. Harcourt Brace Jovanovich Publishers, 1985.

Isserman, Maurice: The Other American: The Life of Michael Harrington. Public Affairs, 2000.

Isserman, Maurice: "Why I Just Quit DSA." The Nation, October 23, 2023.

Isserman, Maurice: "Egalitarian Idealists and Authoritarian Zealots: A Cautionary Memoir," Liberties 5, No. 2 (2025): 170-195.

Kipnis, Ira: The American Socialist Movement 1897-1912. Columbia University Press, 1952.

Kazin, Michael: Interview with David Duhalde, June 17, 2025

Kluever, Joshua: "The Golden Age of Pragmatic Socialism: Wisconsin Socialists at the State Level, 1919-1937." *The Journal of the Gilded and Progressive Era*, No. 22 (2023): 204-223.

Laidler, Harry W.: *Socialism in the United States: A Brief History*. League for Industrial Democracy, 1952.

Mahon, Griffin: "A 2023 Guide to Caucuses in DSA." *The Call*, July 23.

Moody, Kim: *The Rank-and-File Strategy: Building a Socialist Movement in the US* (2000).
<https://solidarity-us.org/rankandfilestrategy>

Ross, Jack: *The Socialist Party of America: A Complete History*. Potomac Books, 2015.

Salvatore, Nick: *Eugene V. Debs: Citizen and Socialist*. University of Illinois Press, 1982.

Sombart, Werner: *Why is There No Socialism in the United States?* M.E Sharpe, 1976 [1906].

Weinstein, James: *The Long Detour: The History and Future of the American Left*. Westview Press, 2003.

Weinstein, James: *The Decline of Socialism in America: 1912-1925*. Vintage Books, 1967.

Bu metnin eski bir versiyonu, Rosa Luxemburg Stiftung'un New York ofisinin internet sitesinde "The Long Reroute" başlığıyla yayınlanmıştı. Metin, uluslararası okuyucu kitlesi için güncellenmiş ve düzenlenmiştir.

rosalux.nyc